

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

28. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

18. ČERVENCE 2010

Z obsahu:

Svatý Tomáš Akvinský
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
16. června 2010
- strana 2 -

Oběť mše svaté
P. Matteo Crawley SS.CC.
- pokračování (2)
- strana 4 -

**Bolestné a Neposkvrněné
Srdce Panny Marie**
Z poselství Berty Petitové
- strana 5 -

Bianko šek pro Ježíše
Ze života Joachima
kardinála Meisnera
- strana 6 -

Ježíšovo srdce světu (7)
- Malá duše
Consolata Betrone
P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 8 -

**Toto je moje
misijní území**
Život misionáře
P. Jana Františka
Kirchnera
- strana 10 -

**Hypotézy
o stopách nápisů
na Turínském plátně**
Giovanni Ricciardi
- strana 11 -

Tintoretto (1518 - 1594): Ježíš v domě Marie a Marty (1580)

Dnes bych chtěl pokračovat v představení svatého Tomáše Akvinského, teologa takových hodnot, že studium jeho myšlení výslovně doporučil 2. vatikánský koncil ve dvou dokumentech, v dekretu *Optatum totius* o formaci ke kněžství a v prohlášení *Gravissimum educationis*, které pojednává o křesťanské výchově. Ostatně již v roce 1880 papež Lev XIII., jeho velký ctitel a podporovatel tomistického studia, prohlásil svatého Tomáše za patrona katolických škol a univerzit.

Svatý Tomáš Akvinský

Nejvyšší normou
myšlení je Logos

Hlavní motiv tohoto ocenění spočívá nejen v obsahu jeho nauky, ale také v metodě, kterou zavedl, především v jeho nové syntéze a rozlišení mezi filosofií a teologií. Církevní otcové byli konfrontováni s různými typy filosofie platónského typu, ve kterých byla prezentována kompletní vize světa a člověka včetně otázky o Bohu a náboženství.

V konfrontaci s těmito filosofii vypracovali sami úplnou vizi skutečnosti, vycházeli přitom z víry a používali platónské prvky, aby odpověděli na všechny podstatné lidské otázky. Tuto vizi založenou na biblickém Zjevení a zpracovanou s platonismem korigovaným ve světle víry nazývali „filosofia nostra“. Slovo „filosofia“ nebylo tedy označením ryze rozumového systému, tedy jako odlišného od víry, nýbrž označovalo komplexní vizi

skutečnosti sestavenou ve světle víry, ale osvojenou a zpracovanou rozumem; byla to vize, která jistě překračovala kapacity vlastní rozumu, ale která jako taková byla sama o sobě postačující. Pro svatého Tomáše otevřelo setkání s předkřesťanskou filosofií Aristotela (zemřel kolem 322 před Kr.) novou perspektivu. Aristotelská filosofie byla samozřejmě filosofie zpracovaná bez znalosti Starého a Nového Zákona, bylo to vysvětlení světa bez Zjevení, pouhým rozumem. A tato důsledná racionalita byla přesvědčující. Tak stará forma „filosofia nostra“ Otců přestala fungovat. Bylo třeba znovu promyslet vztah mezi filosofií a teologií, mezi rozumem a vírou. Existovala filosofie „kompletní“ a přesvědčující sama o sobě, racionalita, která předcházela víru, a pak „teologie“, myšlení s vírou a ve víře. Naléhavá otázka byla tato: Jsou kompatibilní svět racionality, filosofie myšlená bez Krista, a svět víry? Nebo se vylučují? Nechybělo prvků, které potvrzovaly neslučitelnost dvou světů, ale svatý Tomáš byl pevně přesvědčen o jejich slučitelnosti – dokonce měl za to, že filosofie zpracovaná bez znalosti Krista jako by čekala na Ježíšovo světlo, aby byla kompletní. To bylo velké „překvapení“ svatého Tomáše, které určilo jeho cestu jako myslitele. Ukázat tuto nezávislost filosofie a teologie a současně jejich vzájemnou racionalitu bylo historickým posláním velkého magistra. A tak je pochopitelné, že když se začala v 19. století silně zdůrazňovat neslučitelnost moderního rozumu a víry, papež Lev XIII. označil Tomáše za vůdce dialogu mezi jedním a druhým. Ve své teologické práci svatý Tomáš tuto racionalitu předpokládá a konkretizuje. Fundovaná víra integruje a osvětluje dědictví pravdy, kterou získává lidský rozum. Důvěra, kterou svatý Tomáš přiznává těmto dvěma nástrojům poznání – víře

Dilema, jak využít Ježíšovy přítomnosti, které svého času řešily Lazarovy sestry každá po svém, zůstává i pro nás trvalým problémem. Jsme vystaveni zvláštnímu pokusu. Zdá se nám, že naše intelektuální vyspělost a sebevědomí nás oprav-

ká chyba se tím vlastně nestala. Kniha není určena jen pro Rok kněží, spíše má být jedním z jeho plodů, a bylo by proto škoda ji spolu s jeho ukončením odložit. Její vydání si vytklo za cíl dát na-

aby pochopili, že to s jejich přetvořením v Sebe nemyslí jen symbolicky, ale naprosto vážně. Jsou zplozeni v mysli Otce a přetváří je Duch Svatý v lůně Panny Marie. Narodili se na zemi, ale nikoliv pro zemi, jejich poslání je nebeské, vznesené, ano, doslova božské, aby byli živým znamením jeho přítomnosti, živě a osobně představovali božského Syna, byli druhým Ježíšem, a tím ctí, oslavou Otce a ozdobou jeho Církve.

Ježíšova slova jsou tedy výrazem naléhavé výzvy a prosby, aby uvědoměle a s velkou vděčností a odpovědností přijali za svůj věčný záměr Otce, který v nich chce vidět nejen služebníky a pomocníky svého Syna, ale chce je mít s přispěním slíbené milosti Ducha tak důsledně a hluboce přetvořené v jejich Pána a Mistra, aby v nich mohl nacházet stejně zalíbení jako ve svém Synu a aby se stali všude na světě jeho živoucím zpřítomněním.

Jsou to slova vyznání velké Ježíšovy důvěry. Pán ujišťuje své vyvolené, že jim bezmezně důvěřuje, tak jak důvěřoval své nejčistší a nejsvětější Matce, když se jako zcela bezmocné a nemohoucí Dítě svěřil její mateřské péči. V touze trvale a reálně přebývat mezi lidmi odevzdává

Pokračování na str. 13

Editorial

šim kněžím i bohoslovcům trvalého průvodce, ze kterého k nim v kterýkoliv den a v kteroukoliv hodinu promlouvá sám Pán. Kdo se do těchto stránek začte, brzy zjistí, že obsahují sdělení tak důvěrná a tak božská, že je nemůže vyslovit nikdo jiný než sám věčný Velekněz, který se tak dělí o tajemství a poklady svého Otce a svého Srdce se svými nejdůvěrnějšími přáteli.

Je to tedy v první řadě velké vyznání lásky, jakou chová Ježíš ke svým milovaným synům kněžím, které si Otec od věčnosti vyvolil, aby byli jeho spolu s jeho Synem. Ke každému z nich božský Mistr v duchu pokleká přepásán lněnou zástěrou, aby mu umyl nohy, jak to učinil ve Večeřadle svým prvním kněžím, protože je miloval až do krajnosti. Ježíš jim prokazuje tuto službu nejen proto, aby jim dal příklad, ale dává jim tím jasně najevo, jak On sám vidí ve svých kněžích milované syny svého nebeského Otce. Jak říká Ježíš na jednom místě těchto sdělení, nesmírně touží,

navíc si myslíme, že to, co nám měl Pán říct, už nám vlastně všechno řekl, a tak je nyní řada spíše na nás. Zapomínáme, jak hluboká jsou bohatství Boží moudrosti a poznání, jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy. To však dobře pochopila služebnice Boží Conchita Armida a díky štědrosti a dobrotě božského Mistra nám zachovala drahocenné poklady moudrosti, které vyslechla u jeho nohou.

Náš záměr vydat ještě v průběhu Roku kněží knihu oněch vzácných důvěrných sdělení kněžím jako celek se nám nepodařilo uskutečnit včas, ale žádná vel-

Pokračování na str. 7

Nejvzácnější chvíle

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Marie si vybrala nejlepší úděl.

Ježíšova touha setkat se se svými vyvolanými dušemi je tak velká, že nečeká, až ho vyhledají, ale sám přichází, aby byl jejich hostem. Abys neproměškal takovou šťastnou chvíli, kdy *stane u tvých dveří a zaklepe*⁽¹⁾, dbej na to, aby tě rozličné zájmy a záliby nezahlcovaly do té míry, že bys propásl tu šťastnou příležitost *přijmout jej do svého domu*. Dávej proto pozor na směr svých citů, aby touhu po setkání s Pánem ani na chvíli neodsunula jiná touha až na druhé místo. Neboj se přitom, že o něco přijdeš. Co by ti mohlo scházet, jestliže bude tvým hostem ten, který s sebou přináší bohatství božské dobroty? S ním a v něm přebývá u tebe to nejpodstatnější: naděje na věčnou spásu.

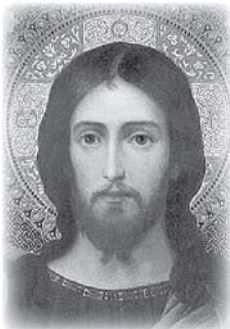
Chceš-li se naučit, jak s opravdovým užitkem přijímat Ježíše, popros Lazarovy sestry, aby i tobě nabídlý příležitost být hostem v jejich požehnaném a pohostinném domě.

Sleduješ-li chování obou zbožných sester z Betánie, musí ti být nápadné, jak se od sebe liší. Každá z nich zcela po svém odpovídá na jedinečnou okolnost mít u sebe nejvzácnějšího Hosta. Marta ji chápe jako příležitost, aby se osvědčila jako ta nejlepší hostitelka. Chce dát Pánu k dispozici všechno, co má a co umí. Její pečlivost je opravdu příkladná a její horlivost a obětavost nezná mezí.

Marie se však na této službě vzácnému příchozímu vůbec nepodílí. Uctí svého Pána zcela jiným způsobem. Posadí se u jeho nohou a nespustí z něho svůj zrak. V Ježíšově přítomnosti nedokáže myslet na nic jiného. Zdá se, že každou chvíličku, kterou by se od něho třeba jen v myšlenkách vzdálila, pokládá za nenahraditelnou ztrátu. Především jí nesmí uniknout ani jediné jeho slovo. I ona dává pro svého Pána beze zbytku všechno, ale zcela jinak než Marta. Marie to činí tak, že vnímá svého Milovaného *celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí*⁽²⁾. Přitom jí ovšem ani na mysl nepřijde, aby se starala o druhé, jak si oni vedou v Pánově přítomnosti, tím méně se pokouší přimět je, aby si počínali podobně jako ona. Marie ti mimoděk ukazuje, kde máš hledat klíč k dokonalé use-

branosti. Její bezvýhradná soustředěnost je spontánním projevem její hluboké pokory a vděčné lásky k tomu, který jí dovolil, aby *usedla u jeho nohou*.

Zatímco Marie setrvává tíše v Ježíšově společnosti, pocituje Marta pojednou, že úkol, který si v dobré vůli a s nejlepšími úmysly předsevzala, překračuje její síly. Tak tomu bývá nejednou, když si myslíme, že to, co se právě tak velice zalíbilo nám, musí se líbit i Pánu. Netrpělivost a rozmrzelost je neklamným znamením, že jsme v zajetí jen svého vlastního zalíbení. Bůh přece od nás nikdy nečeká to, na co nestačíme. *Bůh není Bohem zmatku, nýbrž pokoje*.⁽³⁾ Ovocem Božího Ducha je *radost, pokoj a trpělivost*⁽⁴⁾. Za těchto okolností není divu, že se uspěchané Martě jeví zdanlivá nečinnost její sestry zcela nepochopitelná a přímo ji provokuje.

Ale všimni si, že samotné Marii nevyčítá její počínání. Usoudila spíše, že se ocitá v obtížích proto, že sám Pán nevěnuje dostatečnou pozornost její pilné aktivitě.

Nedokáže ji náležitě ocenit, když si nevšímá, jak zdržuje sestru, která by jí měla pomáhat. *Pane, tobě na tom nezáleží?*

Jestliže ti připadá, že je to od hostitelky troufalost, žádat od nejvzácnějšího Hosta, aby se podřizoval jejím zájmům, uvědom si, že Marta tu ve skutečnosti hlasitě vyslovila to, co sami tak často děláme. Za obtížemi, které jsme si sami přivodili, vidíme samotného Pána, protože máme dojem, že nám nevychází vstříc tak, jak bychom si přáli. Tak jsme zamilovaní do svých představ, až se nám zdá, že by se jim mělo přizpůsobit všechno a všichni, i sám Bůh.

Ale vždyť Pán k tobě nepřichází proto, abys mu, dokonce i před druhými, dokázal, co všechno dovedeš. Čím bys ho mohl překvapit, když všechno, co jsi a co máš, je od něho! Neprokazuješ mu největší pozornost tím, že uznáváš svou nedostatečnost, odevzdáš se mu a otevřeš se dokorán jeho božským darům? I tobě chce říci: *Staráš se o mnoho věcí, a jen jedno je potřebné*. To jediné potřebné je odevzdat svou vůli Pánu. Všechno, co tě příliš znepokojuje a na co sám nestačíš, nevychází z jeho, ale jen z tvé vlastní vůle.

To jediné potřebné je přijmout tajemné rozhodnutí, o kterém od věků a od pokolení *nikdo nic nevěděl, ale které teď bylo odhaleno*: Můžeš nejen sedět u Ježíšových nohou, sám Kristus je v tobě, aby tě vedl svou vlastní královskou cestou. Naslouchej mu pozor-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 18,1–10a

Hospodin se zjevil Abrahámovi v Mamreově doubravě, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle – stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl: „Můj pane, jestliže jsem našel přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví se trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočnete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“

Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měrice mouky, té nejměkčí, zadělej ji a upeč placky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho služebníkovi, aby ho rychle upravil. Pak vzal kysel i sladké mléko, tele již upravené a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli.

Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ Hospodin řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

2. čtení – Kol 1,24–28

Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho těla, to je církev. Do jejich služeb jsem se dal, jako to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemství, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemství, že Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu. O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

Evangelium – Lk 10,38–42

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Rekní jí přece, ať mi pomůže!“ Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Ano, jen jedno je třeba. Marie si vybrala nejlepší úděl a ten jí nikdo nevezme.“

ně jako Marie, a naučí tě *tajemství své božské dobroty: jak máš na svém těle doplňovat to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry k prospěchu jeho těla, tj. Církev*.

Kdo takto jedná, nikdy nezakolísá.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Srov. Zj 3,20; ⁽²⁾Lk 10,27; ⁽³⁾1 Kor 14,33;

⁽⁴⁾Gal 5,22; ⁽⁵⁾resp. žalm 15.

Vychutnejme v tomto směru velkolepý hymnus, který sám Ježíš naučil své apoštoly a který zpívá u oltáře spolu s liturgií hlasem církve: *Otče náš, jenž jsi na nebesích... Posvět se jméno tvé!... Přijď království tvé... Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi!*

Prosí tu samo vtělené Slovo Syn Boží a Syn Marie a u oltáře jása slávou toho, který je jeho Otcem. Je možno říct, že stvoření vesmíru z ničeho je jen jiskra slávy ve srovnání s tím, jakou slávu vzdává Ježíš, nejvyšší Velekněz, z oltáře třem božským Osobám vznešené Trojice.

Představme si, že bychom žili před dvěma tisíci lety, ale s námi by už existovaly dnešní technické možnosti, a my bychom mohli shlédnout televizní záznam Kristovy oběti na Velký pátek na Kalvárii. Jak bychom byli uchvázeni! Nuže, přesně totéž, ale zázračně mnohem skutečnější je naše přítomnost na Kalvárii, kterou nabízí mše svatá těm, kteří se jí účastní s náležitou přípravou a zbožností.

Je to již dvacet staletí, co katolická církev bez přerušení slaví tuto třikrát svatou mši Velkého pátku. Je to stále tatáž mešní oběť, trvalá a skutečná, žádný symbol, žádný záznam, nýbrž sama úžasná skutečnost z Kalvárie se přesně zpřítomňuje na oltáři nekrvavým, ale neméně slavným způsobem.

Na základě těchto skutečností prohlašuje tridentský koncil, že „Nejsvětější Oběť uskutečňuje dílo spravedlnosti a platí za naše hříchy krví Beránka, který snímá hříchy světa“.

Je to tedy zcela jistá skutečnost v nadpřirozeném řádu, že nám Nejsvětější Oběť zajišťuje spásu tím, že usmíruje božskou spravedlnost, když obětuje v kalichu stejnou cenu, jaká byla obětována na Kalvárii. Bez této ceny by naše hříchy nebyly odpuštěny.

Svaté přijímání

Hle, další záblesk, který má všechnu vůni Beránkovy krve!

Oběť mše svaté

Hovoříme o svatém přijímání, které podle liturgické nauky má charakter Ježíšova *Consummatum est!* Je to mystické naplnění oběti, její zakončení, její koruna.

Řekli jsme si, že není mše svatě bez přijímání celebranta. Jaký je teologicky nejvyšší význam eucharistického přijímání? Jaké by mělo být naše nejvroucnější přání, náš nejvyšší ideál, když přijímáme Ježíše ve svatě Hostii?

Nejvyšší cíl svatého přijímání je podstatně spojen s cílem Oběti: je to oslava Nejsvětější Trojice. To je evidentní, protože přijímání je stejného charakteru jako oběť: je to liturgicky obětní hostina, která je součástí oběti. Máme tedy přijímat svatou Hostii se stejným nejvyšším cílem, s jakým přinášíme Oběť: *Gloria Patri per Jesum Dominum nostrum*. Sláva Otci skrze Ježíše, Pána našeho.

Další účel svatého přijímání se týká nás všech osobně: podle nauky církve je svatě přijímání

z božského ustanovení také pro nás nebeský pokrm. Sám původce milosti Ježíš Kristus se nám daruje jako pokrm pro naše duše: „*Mens impletur gratia*.“ Myslí se naplňuje milostí.

„Mana“ oltáře, Chléb andělů, veledílo lásky našeho Spasitele, zdroj života, síla pro putující ve smrtelném vyhnanství. Přijímáme, abychom získali nadpřirozený život, a to v přehojné míře. Přijímáme, abychom se posvětili skrze svátostnou jednotu se Svatým všech svatých.

Svatě přijímání je do té míry povinností, že Spasitel říká: *Kdo nebude jíst mé tělo a pít mou krev, nebude mít v sobě život věčný* (Jan 6,54). Při tradičním ritu říká kněz přijímajícímu: *Tělo Pána naše Ježíše Krista ať zachová tvoji duši pro život věčný*.

Jestliže horlivý věřící si při svatém přijímání jako první cíl stanoví vzdát chválu Nejsvětější Trojici, již tím se mu dostává sto procentního prospěchu z da-

P. Matteo Crawley

rů milosti právě díky této dispozici. Je totiž nesporné, že ten, kdo vzdává Otci a Nejsvětější Trojici patřičnou slávu, nejen že nic netratí, ale naopak zázračně rozmnožuje svůj poklad a činí ho účinným.

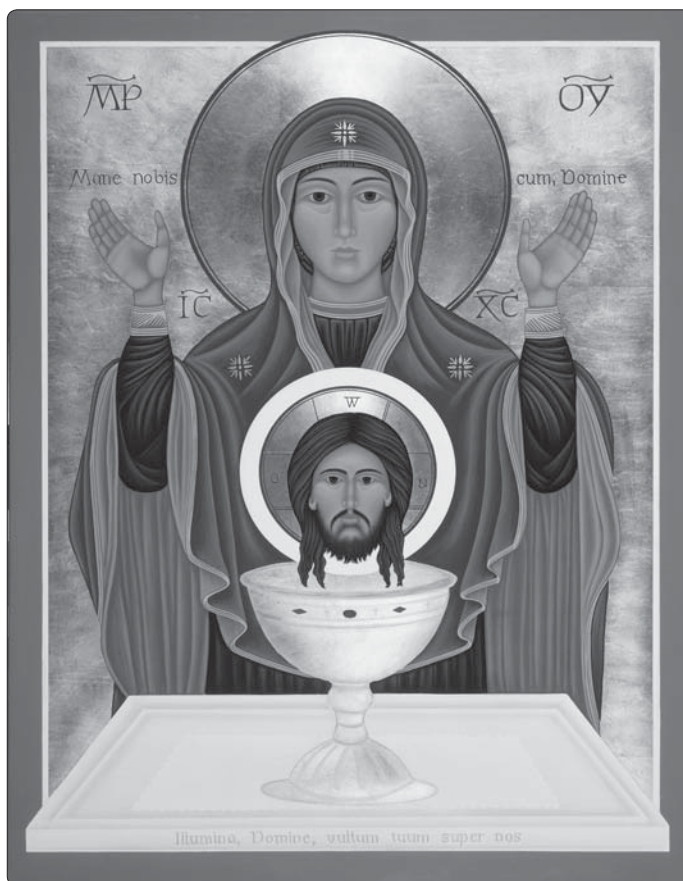
Kněz i věřící mohou pak uskutečnit další zázrak, jaký od nás vyžaduje božská oběť. Tímto morálním zázrakem je úplné sebeodevzdání Kristu a Otci do jeho božské vůle: *Otče, do tvých rukou poručím svého ducha* (Lk 23,46).

Odevzdat se takto znamená denně umírat, „*quotidie morior*“ v sebeobětování, oslavuji tak Otce ve spojení s Ježíšem na oltáři. Spojujeme se tak s Ježíšem tím, že i my se stáváme obětníky i obětí: „*Offerens et oblatio*“ – obětující a oběť.

Tak má tedy vypadat „aktivní účast“ na liturgickém dění: v úplném a dobrovolném daru sebe sama prostřednictvím Krista Nejvyššího Velekněze, Prostředníka i Oběti.

Taková oběť pak netrvá pouze půl hodiny, ale celý den, celý život. Neboť před liturgickou slavností, během ní i po ní se odevzdáváme v nesmírné lásce, velkodušnosti a bez výhrad Otci, který žádal svého Syna, aby se za nás zcela obětoval. Tak se spojují ke slávě Otce dvě oběti do jedné.

Musíme být přesvědčeni, jak kněží, tak věřící, že jakkoliv svátostný obřad je božský, nedává

nám proti naší vůli to, co nám zajišťuje Kristova smrt, ale jistě to obdržíme prostřednictvím našeho odevzdání. Jestliže tedy necháváme Pána, aby se obětoval, ale my se spolu s ním nedarujeme, ochuzujeme tak svůj podíl na Otcově slávě a ochuzujeme i sebe o nesmírné poklady.

Ten, kdo usiluje, aby žil plně podle Boží vůle, zvláště, když je to vůle, která nás posílá do Getseman a na Kalvárii, ten umí skutečně milovat, protože se daruje v úplném sebeodevzdání.

Kněz, který vystupuje k oltáři s takovou dispozicí a úmyslem, obětuje plně oběť, protože touto obětí žije. Horlivý věřící katolík, který naplněn tímto duchem se blíží ke mši svaté, ji a asimiluje milost svého posvěcení. Hluboce křesťanská je taková mše, kterou sami žijeme.

„Otče,“ říká vtělené Slovo, „přicházím, abych plnil tvou vůli a zemřel krutou a potupnou smrtí!“ Ten, kdo takto mluví, je sám Nevinný, Spravedlivý, nejvyšší Svätý! Abychom byli méně nehodní slavit Oběť s takovým Veleknězem, účastnit se na jeho eucharistické oběti, musíme dokázat také zřít se sami sebe, „abneget semetipsum“, a spojit se tak v duchu a pravdě s obětí Kříže na Oltáři. Nezapomínejme, v tomto každodenním umírání, v tomto sebeodevzdání naší vůle moudrosti a lásce Otce spočívá autentická a nejvyšší spoluúčast na mešní Oběti.

To tedy znamená „mít účast na jeho těle a krvi, mít účast na jeho životě a smrti“. S ním, který „vydal sám sebe“. S ním a v něm se „odevzdat bezvýhradně“.

Nemylme se: jen láska silná jako smrt dává výsledek tomuto tajemství... To jsou praví hrdinové lásky, kteří dokážou takto umírat, protože se umí zcela odevzdat. Oni skutečně pochopili a chtějí ve svém životě uskutečňovat ono „tradidit semetipsum“ – vydat sám sebe Ježíše Krista na svatém Oltáři.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Bolestné a Neposkvrněné Srdce Panny Marie

Z POSELSTVÍ BERTY PETITOVÉ

Jako apoštolka zasvěcení Bolestnému a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie vyvíjela Berta Petitová diskrétní, ale účinný vliv. Na její výzvy odpověděla Belgie, Anglie a několik francouzských biskupů.

Jejím duchovním vůdcem nebyl nikdo menší než kardinál Mercier, jedna z nejvýraznějších postav té doby. Jako známý arcibiskup v Mechelen obrátil se 7. března 1916 na věřící své diecéze těmito slovy:

„Na Velký pátek se zasvětime Bolestnému Srdci Panny Marie. My rádi uctíváme Neposkvrněné početí svaté Panny, a to je správné. Vedle tohoto Bohem uděleného privilegia (...) nesmíme však zapomínat na titul, jehož uznání si vysloužila svým utrpením. Aby zachránila naše duše, sjednotilo se její mečem vnitřního utrpení probodené Srdce dobrovolně a ze soucitu s obětí Beránkem na Olivové hoře.“

Zřejmě pod vlivem kardinála řekl Benedikt XV. již o rok dříve: „Obraťme se v důvěře na Bolestné a Neposkvrněné Srdce Marie, milosrdné Matky Ježíšovy, aby svou mocnou přímluvou dosáhla od svého Syna ukončení války a návratu míru.“

* * *

Poselství Berty Petitové se skládá z několika vět. O Vánocích roku 1909 měla Berta první zjevení. Viděla zraněné Srdce Ježíšovo a mečem probodené Srdce Mariino a pak uslyšela z Ježíšových úst:

„Přičiň se, aby bylo milováno Srdce mojí Matky probodené bolestmi, které drásají mé Srdce.“

7. února 1910 vidí Berta, jak se Srdce Ježíšovo a Mariino prostupují a nad nimi se vznáší holubice, která symbolizuje Ducha Svatého, a znovu slyší Ježíšův hlas:

„Musíš myslet na Srdce mojí Matky tak, jak myslíš na moje, žít v tomto Srdci tak, jak chceš žít v mém. Tato láska stáhne na tebe a na svět velké požehnání. Odevzdej se mojí lásce. Svěřuji ti přání svého Srdce.“

O Velikonocích 1911 je Berta v Římě. Opět se jí zjevuje Ježíšovo a Mariino Srdce spolu s holubicí a opět slyší Synův hlas: „Nedal jsem své Matce bolestné a neposkvrněné mateřství celého světa, když jsem jí dal Jana za syna?“

Někteří by rádi pořadí přivlastků obrátili. Nebyla Maria nejdříve od početí neposkvrněná, zatímco její bolest začala až dnem jejího poslání být Matkou Vykupitele? Zde máme zajímavé vysvětlení Ježíše ze září 1911:

„Mariino Srdce má právem titul Bolestné a já ho chci postavit před titul Neposkvrněné, protože si ho sama vydobyla. Církev uznala to, co jsem učinil pro její neposkvrněné početí. Nyní chci, aby bylo pochopeno a přijato, že moje Matka má právo na uznání titulu.“

Jinak řečeno, privilegium neposkvrněného početí je vlastně dar Božího milosrdenství, při kterém Maria nespolepůsobila:

to jsou zásluhy jejího ukřižovaného Syna, který ji nejen jako nás vykoupil od dědičného hříchu, nýbrž předem ji od tohoto hříchu uchránil. Naproti tomu, když její Syn jako oběť za nás umřel na kříži, rozhodnutí být s ním přitom dokonale jedno vyšlo z rozhodnutí jejího vlastního srdce.

Když Ježíš prosí, aby titul Bolestné byl postaven před titul Neposkvrněné, dává tím najevo, jak velice si cení svobody, díky které každý z nás je schopen následovat příklad jeho Matky a odpovédět na jeho lásku.

O něco později, ale již nezávisle na poselstvích Berty Petitové, jsou spojeny události ve Fatimě s lidovou úctou k Mariinu Srdci a se smírem za naše hříchy. Méně známé než zjevení slavných tří fatimských tajemství je zjevení z 13. července 1917, při kterém děti viděly Mariino Bolestné Srdce, jak píše Lucie ve svých pamětech:

„Před pravou dlaní naší Paní bylo srdce ovázané trním, které se jevílo jako probodené. Pochopili jsme, že pokání si přeje Mariino Neposkvrněné Srdce, zraněné hříchy lidstva.“

Ihned chápeme, jak se belgické a portugalské poselství doplňují. Bertě bylo vysvětleno, proč má Mariino Srdce nárok na titul Bolestné, zatímco děti byly upozorněny na vlastní původ těchto bolestí: je to právě nejvyšší stupeň čistoty Srdce, které proto trpí pro naše hříchy více než kterýkoliv jiný tvor. Lucie nám vysvětluje, že toto Srdce je Bolestné právě proto, že je Neposkvrněné.

La Bible du Coeur de Jésus,
éd. Presses de la Renaissance, 2006,

XI. kap. - Coeur de Jésus
et mystère du Salut, str. 596

Překlad -lš-

Bianko šek pro Ježíše

V roce 1988 jmenoval papež Jan Pavel II. Joachima kardinála Meisnera arcibiskupem v Kolíně nad Rýnem. S těžkým srdcem opouštěl svoji berlínskou rezidenci, kde jako pastýř nesl odpovědnost za křesťany západní i východní části rozděleného města a jeho okolí. I když před kněžským svěcením dal Bohu bianko šekem právo disponovat s jeho životem, byl tímto jmenováním překvapen. Avšak v důvěře, že ho Bůh vede, převzal novou diecézi, ve které dodnes odvážně a nekompromisně zastává pravdy katolické víry. Je osobním přítelem Benedikta XVI., který v něm má pevnou oporu.

Svědkové víry, kteří poznamenali jeho život

Už v dětství měl Joachim Meisner zkušenosti, kolik odvahy a námahy vyžaduje nekompromisní vyznávání katolické víry. Měl teprve 12 let, když se svou matkou a třemi bratry utíkali z Breslau (Vratislav), které připadlo Polsku. Usadili se v malé durynské vesnici v diaspoře. Matka byla vdova, otec padl ve válce. Kardinál si dodnes dobře pamatuje na tato léta dětství: *Maminka byla pěkná jako obrázek. ... Tato šlechtná žena dřela jednou týdně celý den v prádelně, aby nám těmi nejprimitivnějšími prostředky vyprala prádlo a šaty. Ostatní dny chodila do práce, aby vydělala na živobytí... Žila daleko od rodiny a musela dětem zastat otce i matku. Její činorodá víra, obětavost a pevná naděje tvořily pozadí, na kterém mohlo zrát moje povolání. Dále než moje matka jsem to v životě víry dosud nedotáhl!*

S velkou vděčností vzpomíná Meisner i na křesťany z diaspory, od kterých se na své cestě za kněžstvím mnohému naučil. Místní kněz měl na starosti 30 obcí, a tak museli věřící

zdlouhat velké vzdálenosti, aby se mohli účastnit mše svaté. *Do sousední dědiny to bylo sedm kilometrů. Cestou tam i zpět jsme se modlili růženec nebo křížovou cestu, hovořili jsme o víře, o církvi a o světě. Při tomto putování jsem se naučil modlitbu růžence a křížové cesty; ještě dnes patří obě tyto modlitby k základní složce mého života víry... Ze svědeckví víry farníků v diaspoře dodnes čerpám a stojím na něm jako arcibiskup i kardinál.*

Byl to například dobrý děda Elsner, který svým příkladem učil děti i mládež, jak nesmírnou hodnotu má Nejsvětější svátost. V zimě v létě se svou sukovicí měřil dlouhou cestu na mši svatou v sousední vesnici. Jednou ho mladý Joachim našel v bezvědomí na sněhu. Cestou do kos-

Joachim kardinál Meisner

tela uklouzl, upadl a dostal otřes mozku. *Tito svědkové víry v mojí farnosti z diaspory byli tlumočníky mého povolání ke kněžství.*

V roce 1946 byl v Záhřebu odsouzen chorvatský arcibiskup Alojz Stepinac za vlastizradu. Skandální veřejný proces s církevním hodnostářem vzbudil pozornost i v NDR. O tři roky poz-

ději to byl proces s maďarským primasem kardinálem Mindszentym. Šestnáctiletého Joachima se tyto procesy hluboce dotkly. *I když jsem mohl všechno sledovat jen z komunistických novin, které tyto hrdiny odsuzovaly jako kontrarevolucionáře, fašisty a špiony Vatikánu, byli pro mě – právě proto – zářivými příklady víry a pravými svědky Ježíše Krista. Dodnes chovám k těmto biskupům – mučedníkům velkou úctu. Z komunistického časopisu si vystříhl jejich obrázky (viz níže) na lavici obžalovaných a nalepil si je nad postel. Oba tito biskupové byli pro mě jako ohnivé sloupy, které provázely Izraelity při jejich putování pouští, a vedli mě za tehdejších těžkých poměrů s jistotou ke kněžství.*

Zde jsem, Pane

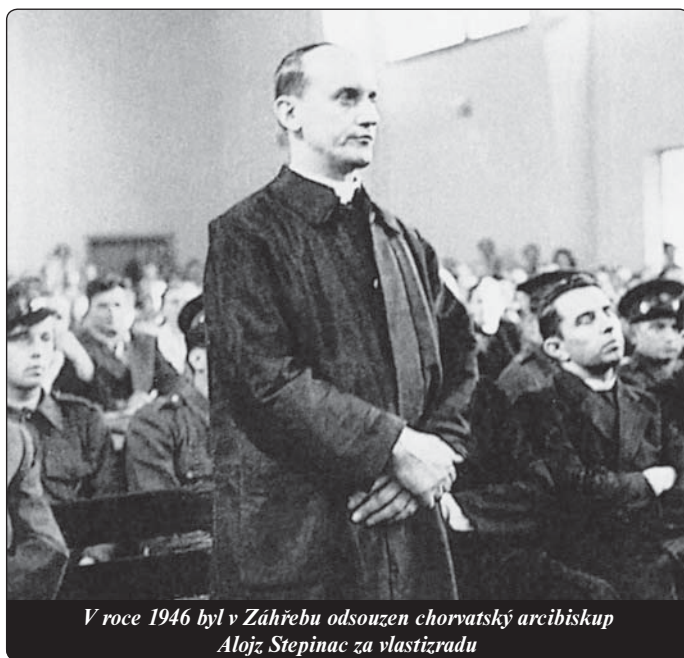
Po studiu filosofie a teologie v Erfurtu přijal Joachim Meisner 22. prosince 1962 kněžské svěcení. V předvečer toho velkého dne myslel na to, jak před biskupem a společenstvím věřících vysloví svoje *Adsum - Zde jsem, Pane!*

Chtěl být skutečně připraven na všechno. V obavě, že by v rozhodujícím okamžiku nedokázal pro vzrušení vyslovit své *Ano* v plné soustředěnosti, rozhodl se, že svoji úplnou odevzdanost vyjádří Bohu už den předem. *Vzal jsem čistý lístek, napsal na něj místo a datum: Erfurt 21. 12. 1962, podepsal a nechal volný rádek, kam se obyčejně píše peněžní částka, a modlil jsem se: „Pane, jdu, kam ty chceš, do durynské diaspory, do Rhönu nebo do Eischfeldu.“ Ale na to, že církev je větší než diecéze Erfurt, jsem tehdy nemyslel. To, že mě Bůh jednoho dne pošle do Berlína nebo do Kolína, jsem netušil a jsem tomu dnes rád. Nevím, zda bych měl pak odvahu vystavit Pánu bianko šek.*

První překvapení „splátky“ svého šeku zažil novokněz ihned po svěcení, když obdržel místo kaplana v Heiligenstadtu (NDR) ke knězi, kterého jsem znal jako

Proces s maďarským primasem kardinálem Mindszentym

V roce 1946 byl v Záhřebu odsouzen chorvatský arcibiskup Alojz Stepinac za vlastizradu

těžce nemocného, poznamenaného Alzheimerovou chorobou. A přece se dalo vytušit vyzařování a velikost tohoto Bohem omilostněného kněze.

Jeden ze spolubratrů vyslovil soucit s mladým kaplanem Meisnerem: „... od tohoto kněze se nedá v pastoraci ničemu naučit nebo jen velmi málo.“ Ale opak byl pravdou. Už po několika týdnech jsem cítil, že jsem se u něho mohl naučit právě tomu, s čím se u mnoha moderních duchovních zřídka kdy setkáváte: hluboké a samozřejmé identity s Církví a takřka mystickému spojení s Kristem skrze víru.

Tento kněz se později musel vzdát funkce faráře. Byl veden temnou nocí Alzheimerovy choroby. Jen sám Bůh ví o velikosti a pevnosti jejich vzájemného vztahu v tomto čase. To, že jsem mohl zažít tohoto kněze jako svého prvního faráře, který mě v mém povolání upevnil a učinil jistějším, pokládám za největší milost, jakou jsem v prvním období svého kněžského života přijal. Díky jeho příkladu jsem o mnoho let později napsal do svého biskupského znaku slova z Druhého listu Korintánům: *Spes nostra firma est pro vobis. - Naše naděje je vzhledem k vám pevná.*

Joachim kardinál Meisner je na základě vlastní zkušenosti hluboce přesvědčen o tom, že povolání k Bohu zasvěcenému životu je především plodem modlitby a živého příkladu. Proto založil 11. června 1999 modlitební společenství *Rogamus - Modlíme se*.

Starý nebo mladý, zdravý nebo nemocný, každý se může stát jeho členem, když se zaváže, že se bude denně modlit za kněžská a řeholní povolání, za povolání k jáhenské službě a k zasvěcenému životu. Svou modlitbou podporují členové sdružení duchovní povolání a pomáhají ve vlastní rodině a farnosti vytvářet atmosféru, kde mohou bezpečně a svobodně růst tato povolání.

*Z Vítězství srdca 73/2010
přeložil -lš-*

SVATÝ TOMÁŠ AKVINSKÝ - pokračování ze str. 2

a rozumu - může být převedena na přesvědčení, že oba pocházejí z jediného zdroje každé pravdy, z božského Logos, který působí jak v oblasti stvoření, tak v oblasti vykoupení.

Dvojitý řád poznání

Současně se souhlasem mezi rozumem a vírou je nutno na druhé straně uznat, že využívají odlišné poznávací procedury. Rozum shromažďuje pravdu silou její vnitřní evidence, zprostředkované nebo bezprostřední; víra naopak přijímá pravdu na základě autority slova Boha, který se zjevuje. Na začátku své Summy teologické svatý Tomáš píše: „Řád věd je dvojitý; některé postupují od principů poznávaných přirozeným světlem rozumu, jako matematika, geometrie a podobné; jiné vycházejí z principů poznávaných prostřednictvím geometrie a hudby, od principů poznávaných prostřednictvím matematiky. A tímto způsobem svatá nauka (tj. teologie) je vědou, protože vychází z principů poznávaných světlem vyšší vě-

Felice Cignani: Sv. Tomáš Akvinský

dy, tj. vědy o Bohu a o svatých.“ (Sth I, q. 1, a. 2).

Toto rozlišení zajišťuje autonomii jak vědám humanitním, tak vědám teologickým. Ta se nerovná rozdělení, nýbrž spíše implikuje vzájemnou a výhodnou spolupráci. Víra totiž chrání rozum od každého pokušení nedůvěry ve vlastní kapacity, podněcuje otevírat se stále širším horizontům, udržuje při životě hledání základů, a když se aplikuje rozum i v nadpřirozené

sféře vztahu mezi Bohem a člověkem, obohacuje to jeho práci. Podle svatého Tomáše např. lidský rozum může bez všeho dospět k tvrzení o existenci jediného Boha, ale jen víra, která přijímá božské Zjevení, je schopná dospět k tajemství Lásky trojediného Boha.

Na druhé straně není to pouze víra, která pomáhá rozumu. Také rozum může svými prostředky vykonat něco důležitého pro víru tím, že jí poskytuje trojitou službu, kterou svatý Tomáš shrnuje v úvodu svého komentáře k Boethiově spisu *De Trinitate*: „Ukázat základy víry; vysvětlovat na základě podobnosti pravdy víry; vyvracet námitky, které povstávají proti víře.“ (q. 2, a. 2) Celé dějiny teologie jsou v podstatě uplatňováním tohoto využití inteligence, která ukazuje poznatelnost víry, její skloubení a vnitřní harmonii, její racionalitu a její schopnost podporovat dobro člověka. Korektnost teologických rozumových úvah a jejich konkrétní kognitivní význam se zakládají na hodnotě teologické mluvy, která je podle svatého Tomáše v podstatě mluvou analogickou. Distance mezi Bohem Stvořitelem a bytostí jeho tvorů je nekonečná; nepodobnost je vždy větší než podobnost (srov. DS 806). Nicméně v celé rozdílnosti mezi Stvořitelem a tvorem existuje mezi bytím stvořeným a Stvořitelem analogie, která nám dovoluje mluvit o Bohu lidskými slovy.

Svatý Tomáš založil doktrínu analogie, a to nejen na základě argumentace čistě filosofické, ale také na základě faktu, že ve Zjevení k nám promlouval sám Bůh, a tím nás autorizoval, abychom mluvili o NĚM. Tuto doktrínu je třeba prohlásit za důležitou. Ona nám totiž pomáhá překonat některé námitky současného ateismu, který popírá, že náboženská mluva je vybavena objektivním významem,

KNIHA JEŽÍŠ NAZARETSKÝ

Druhý díl knihy o Ježíši Kristu papeže Benedikta XVI. se má objevit v postní době roku 2011. Kniha pojednává o Ježíšově umučení. Je již hotová a nyní se pořizují překlady do různých jazyků. Podle časopisu *Panorama* má následovat ještě třetí díl věnovaný zprávám o Ježíšově dětství.

Radio Vaticana

NÁVŠTĚVA U PŘEDCHŮDCE

Papež Benedikt XVI. navštívil 4. července hrob svého předchůdce svatého Celestýna V. ve městě Sulmona, a to u příležitosti 800. výročí jeho narození. Tento papež, původním jménem Pietro da Morrone, žil v pověsti svatosti nejdříve jako mnich a poustevník a zakladatel řádu benediktinských celestinských poustevníků a byl ve věku 80 let proti své vůli zvolen papežem. Záhy se ukázalo, že jeho posláním není být hlavou církve. Po několika měsících se tohoto úřadu vzdal, což je v církevních dějinách zcela ojedinělé. Jeho nástupce Bonifác VIII. ho uvrhl do vězení, kde po roce zemřel. V roce 1313 byl svatořečen a ve svém řádu, který přetrval až do Francouzské revoluce, měl hned několik liturgických svátků. Dante ho ovšem v *Božské komedii* poslal do pekla.

Kath-net

a tvrdí naopak, že má hodnotu jen subjektivní nebo prostě emotivní. Tato námitka vyplývá z faktu, že pozitivistické myšlení je přesvědčeno, že člověk nepoznává bytí, nýbrž jen experimentální funkce reality. Se svatým Tomášem a s velkou filosofickou tradicí jsme přesvědčeni, že člověk ve skutečnosti poznává nejen funkce, předmět přírodních věd, ale poznává také něco ze samotného bytí, např. zná osobu, ono Ty druhého, a nikoliv pouze filosofický a biologický aspekt jeho bytí.

Ve světle této nauky svatého Tomáše teologie tvrdí, že náboženská mluva, jakkoliv je omezená, je vybavená smyslem – dotýkáme se totiž bytí – jako šíp, který směřuje k realitě, již označuje. Tento základní souhlas mezi lidským rozumem a křesťanskou vírou je doložen v jiném základním principu myšlení Akvinského: Božská milost nenuluje, nýbrž předpokládá dokonalost lidské přirozenosti. Ta totiž i po hříchu není zcela zkažená, ale je zraněná a oslabená. Milost udělovaná Bohem a sdělovaná skrze službu vtěleného Slova je naprosto nezasloužený dar, který uzdravuje přirozenost, uschopňuje ji a pomáhá sledovat vrozenou touhu srdce každého člověka: štěstí. Božská milost všechny schopnosti lidské bytosti očišťuje, přetváří a pozvedá.

Důsledky pro mravní nauku

Důležitá aplikace tohoto vztahu mezi přirozeností a milostí se uplatňuje v morální teologii svatého Tomáše Akvinského, která nabývá velké aktuálnosti. Do centra své nauky na tomto poli staví Nový zákon, který je zákonem Ducha Svatého. Pohledem hluboce evangelijním naléhá na skutečnost, že tímto zákonem je milost Ducha Svatého dána všem těm, kdo věří v Krista. K této milosti se pojí psaná i ústní nauka doktrinních a morálních pravd, kte-

ré předává církev. Když svatý Tomáš zdůrazňuje, že v mravním životě má základní roli působení Ducha Svatého, milosti, ze které pramení teologické a mravní ctnosti, dává pochopit, že každý křesťan může dosáhnout perspektivy Horského kázání, jen když žije autentický vztah víry v Krista, otevírá se působení Ducha Svatého. „Proto“ – dodává Akvinský – „i když milost je účinnější než přirozenost, nicméně přirozenost je pro člověka podstatnější“ (*Summa Theologiae*, I a, q. 29, a. 3). Podle něho v perspektivě křesťanské morálky je místo pro rozum, který je schopný rozlišovat mravní a přirozený zákon. Uvažováním může rozum poznat, co je dobré dělat a čeho je dobré se varovat k dosažení oné blaženosti, která je v srdci každého a která také ukládá odpovědnost vůči druhým, a hledá tedy blaho společné. Jinými slovy, lidské ctnosti, teologické i mravní, jsou v lidské přirozenosti zakořeněny. Boží milost je provází, udržuje a podněcuje etické úsilí, ale samozřejmě podle svatého Tomáše jsou všichni lidé, věřící i nevěřící, povoláni k tomu, uznávat požadavky lidské přirozenosti vyjádřené v přirozeném zákoně a inspirovat se jimi při formulaci pozitivních zákonů, totiž těch, které vytvářejí civilní a politické autority k řízení lidského soužití.

Když jsou přirozený zákon a odpovědnost, kterou zahrnují, popírány, otevírá se dramatická cesta k etickému relativismu v oblasti individuální a k státnímu totalitarismu v oblasti politické. Obrana všeobecných práv člověka na potvrzení absolutní hodnoty lidské důstojnosti vyžaduje nějaký základ. Není tímto základem právě přirozený zákon s nesmlouvavými hodnotami, které naznačuje? Ctihodný Jan Pavel II. napsal v encyklice *Evangelium vitae* slova, která si podržela velkou aktuálnost: „Je proto velmi naléhavé v zájmu dalšího zdravého roz-

voje společnosti i demokracie znovu objevit původní a základní morální lidské hodnoty, které vyrůstají z pravdy o člověku a vyjadřují a chrání důstojnost člověka. Jsou to hodnoty, které žádný člověk, žádná většina ani žádný stát nemůže stanovit, ale ani změnit nebo zničit, musí je pouze uznat, chránit a rozvíjet.“ (č. 71)

Závěrem: Tomáš nám předkládá široký a nadějný koncept lidského rozumu: široký, protože není omezen na prostor tzv. empiricko-vědeckého rozumu, ale je otevřen pro všechno bytí, a tedy také pro základní a neodvolatelné základy lidského života; je nadějný, protože lidský rozum, především když přijímá inspirace křesťanské víry, je hybnou silou civilizace, která uznává důstojnost lidské osoby, nedotknutelnost jejích práv a závaznost jejích povinností. Nepřekvapuje, že nauka o důstojnosti lidské osoby, která je základem pro uznání nedotknutelnosti lidských práv, uzrála právě v prostředí myšlení, které přijalo dědictví svatého Tomáše, který měl o lidském tvoru tu nejvyšší představu. Definoval ji ve své mluvě ryze filosofické jako „to, co nejdokonalejšího se nachází v celé přírodě, totiž subjekt existující v rozumné přirozenosti“ (*Summa Theologiae*, I a, q. 29, a. 3).

Hloubka myšlení svatého Tomáše Akvinského pramení – na to nikdy nezapomínejme – z jeho živé víry a vroucí zbožnosti, kterou vyjadřují inspirované modlitby, jako tato, která prosí Boha:

„Uděl mi, prosím tě, vůli, která by tě hledala, moudrost, která by tě nacházela, život, který by se ti líbil, vytrvalost, která by tě čekala s důvěrou, a důvěru, která by nakonec dospěla k tomu, že tě dosáhne.“

Bollettino Vaticano
16. června 2010

Mezititulky redakce Světla

Překlad I-š

Nemysleme si, že toto všechno se týká pouze duší s pokročilou dokonalostí, jako sestra Consolata, která by volila raději smrt, než by se s otevřeným zrakem dopustila nevěrnosti. Opakujeme: Ježíš skrze Consolatu chce hovořit ke všem duším, také k těm, které jsou na začátku své duchovní obnovy a pocítují ještě hořkost bojů, těm, které už pokročily na cestě dokonalosti, a když si již myslely, že jsou nezranitelné, při prudším a nečekaném útoku nepřítel, který Bůh dopustil, zakusily ještě lidskou křehkost. To je doba, kdy je třeba spojit síly duše k vrcholnému úkonu důvěry k Ježíšovu Srdci. Pro všechny tyto duše platí následující slova, jimiž se Ježíš obrátil ke Consolatě: *Podívej se, Consolato, nepřítel dělá všechno, aby zničil slepou důvěru, kterou máš ke Mně, ale ty nikdy nezapomeň, kdo jsem a že je mojí láskou být výlučně dobrý a milosrdný. Pochop, Consolato, moje Srdce, pochop moji lásku a nedovol ani na jediný okamžik, aby nepřítel pronikl do tvé duše s myšlenkou nedůvěry. Nikdy! Věř Mi, že jsem vždy dobrý. Věř Mi, že jsem pro tebe jen maminka. A proto napodobuj děti, které s každým lehkým zraněním na prstu běží k mamince, aby ho popoukala. Ty dělej totéž, vždy, pamatuj si, že vždy smažu a napravím tvé nedokonalosti, nevěrnosti, jako maminka, která vždy popouká bolavý prst, ať už skutečně, nebo jen ve fantazii. A kdyby si toto dítě místo prstu zlomilo ruku nebo zranilo hlavu, pověz, můžeš pospat tu něžnost, tu jemnost citu, s jakým by maminka ošetřovala zranění? Nuže, i Já bych udělal totéž s duší, které by se přihodil takový pád, ano, i když budu mlčet, chápeš, Consolato? Proto nikdy, nikdy, nikdy ani stín nedůvěry. Nedůvěra Mě zraňuje v nitru Srdce a působí Mi utrpení.*

Sliboval tedy svou posilu, která nedovolí upadnout do těžkých vin: *Ne, drahá, nedovolím, aby ses zranila, ani ruku, ani hlavu.*

Ježíšovo srdce světa (7)

Malá duše Consolata Betrone

A pak věz, že to, co říkám tobě, bude jednoho dne sloužit jiným duším, proto ti ukládám, abys to napsala.

Opakujme tedy, že božská lecke je pro všechny duše, protože nikdo si nemůže být jist, že zůstane bez chyb a nedokonalostí. Kdybychom řekli, že nemáme hřích, lhali bychom a nebyla by v nás pravda (1 Jan 1,8).

Nepřestaneme opakovat, že i sestra Consolata měla svoje chyby. Neskrývala je, jak mohl čtenář již konstatovat, spíše je ráda odkrývala, dokonce je přeháněla. Byly to chyby spíše vnější, jako by nečekané zvraty zapříčiněné zpravidla vždy horlivostí v kázni. Můžeme se ptát: Jakou váhu hříchu mohly mít před Bohem tyto skutky duše tak zapálené, charakteru spíše bouřlivého, takže jí říkali „blesk a bouře“? V duši, která snad tentýž den, když bojovala na hranici hrdinství, aby potlačila nejednou, ale desetkrát a dvacetkrát nezřízené hnutí své povahy, a která se po takových příhodách ihned kála, dobrovolně se pokořovala před Bohem a před tvory s upřímným předsevzetím se napravit?

Je třeba připomenout, že takové vnější chyby jsou jako závoj, který Bůh používá, aby skryl před zraky druhých své dary a své působení v duších. Tak tomu bylo u sestry Consolaty, které Ježíš v odpovědi na její výslovnou žádost, aby zůstala v komunitě nezpozorovaná, slíbil: *Ano, zničím tě v bolesti a pokoření!* V jakém pokoření? Právě v tom, že se bude jevit jako chybující. A poznamenejme, jevit se nedokonalou nejen v očích druhých, což platí nebo neplatí, ale ve vlastních očích, což je základ opravdového pokoření. To jsou věci, které víme, ale na které zapomináme. Zapomináme na ně kvůli sobě: znepokojujeme se, jsme vzrušeni a ztrácíme odvahu, když se nám

přihodí, že se dopustíme nějaké chyby. Zapomináme na ně především vzhledem k bližním, když se stavíme proti každému možnému názoru o svatosti duše, jakmile na ní upozorujeme stín nedostatku. Chtěli bychom dodat, že je snazší rozpoznat takové nedostatky u duší velkodušných, zapálených, horlivých, které velkými kroky spějí ke svatosti, než v těch, které odměřují každý krok a snaží se, aby neupadly.

Světcí nebyli bázlívi ani úzkostliví, ale odvážní realizátoři. Neříkáme troufalí, ale odvážní. Neztráceli se v maličkostech, mířili k jádru. „Ti, kteří nikdy nebojují, nikdy nejsou zraněni; kdo se vrhá se zápalem proti nepříteli, často je zasažen,“ říká sv. Jan Zlatoústý. Tato úvaha není neúžitečná, naopak velmi důležitá pro duše a duchovní vůdce, aby pro podružné nepřehlíželi to podstatné. Ostatně Ježíš ve svém mateřském povzbuzení takto dodával Consolatě odvahy: *Chtěla bys, abych ti slíbil, že nikdy neklesneš, ale budeš vždy věrná a dokonalá? Ne, Consolato, nechci tě klamat, a proto ti říkám, že se dopustíš nedostatků, nevěrností a nedokonalostí, ale ty budou sloužit k postupu vpřed, protože ti umožní vykonat mnoho úkonů pokory.*

Ale zatímco je snadné zachovat si důvěru, kdy se těšíme z Božích příjemností, není to možno říct, když kráčíme tem-

notou ducha. Proto Ježíš v přípravě sestry Consolaty na tuto možnost ji takto vyzbrojoval (27. listopadu 1935): *Consolato, dnes je nebe tvé duše krásné jako nebe v přírodě, vidíš? Je růžové a blankytné. Ale brzy na tomto nebi lásky a důvěry vystoupí husté temnoty... Odvahu, Consolato! Budou to plodné dny zkoušek, ve kterých budeš moci konkrétně ukázat Bohu svou lásku a svou důvěru v Něho. Ó, důvěruj, důvěruj vždy v Ježíše! Kdybys věděla, jak Mě to těší! Dej Mi vždy tuto posilu, že se Mi odevzdáváš, i uprostřed temnot smrti. Vzdávej Mi vždy slávu, ať se budeš nacházet v jakémkoliv hodině temnot: „Ježíši, odevzdávám se Ti, věřím ve tvou lásku ke mně a důvěruji Ti!“* A Consolata to tak skutečně dělala, zachovala nezměrnou důvěru a stále ji pozvedala výše. Již 14. srpna 1934, o vigílii Nanebevzetí Panny Marie, vložila do rukou nebeské Matky tento slib napsaný vlastní krví: „Maminko, do tvých rukou vkládám svůj slib, který činím dobrému Bohu, že důvěruji v jeho dobro-

tu a jeho milosrdenství vždy, ať se budu nacházet v jakémkoliv stavu duše, a že budu vždy věřit tomu, co mi slíbil. O sladká maminko, s tvou pomocí chci čekat, důvěřovat, věřit toto všechno všemohoucnosti dobrého Boha. Můj Bože, miluji Tě a důvěruji Ti!“

„Můj Bože, důvěruji Ti,“ nebo „Ježíši, důvěruji Ti!“ se opakují stále ve spisech sestry Consolaty, jsou to jakoby pečeti každého jejího předsevzetí, každého nového začátku po nevěrnosti, každého úsilí o dokonalost. Může nás udivovat, že Ježíš se dal získat tak velkou důvěrou? Božské dary, velkolepé sliby, které dal sestře Consolatě, to všechno je plod a odměna za tuto důvěřující lásku. Sestra Consolata věřila, ale věřila vírou, která nejen přenáší, ale spíše mění na prach hory vlastních chyb, ale staví samu Boží všemohoucnost do služeb tvora. Ježíš jí to potvrdil (6. srpna 1935): *Víš, co Mě přitahuje ke tvé duši? Je to slepá důvěra, kterou máš ke Mně.* (20. října 1935) *Slepá důvěra, infantilní, bez mezí, kterou máš ke Mně, se Mi velice líbí a to je důvod, proč se k tobě skláním s takovou láskou a takovou něžností.* Pro tuto důvěru bude v ní konat zázraky nad zázraky (8. října 1935): *Učiním v Consolatě zázračné věci, protože tvoje důvěra ke Mně nemá hranic. Ty věříš Ježíši a jeho milosrdnému Srdci. Nuže, všechno je možné tomu, kdo věří* (srov. Mk 9,23). Pro tuto důvěru ji povede k vrcholům svatosti (19. listopadu 1935): *Kdybys důvěřovala sama sobě, nebo byla upoutána výlučně na některého mého tvora, abys dosáhla vrcholu, dělala bys kroky hlemýždě. Ale ty důvěruješ jen Ježíši, ty jsi opřena o Všemohoucího, a proto vykonám zázraky, skutečnými gigantické lety.* Pro tuto důvěru vylije do její duše poklady svého Božského Srdce: *Consolato, ty nekladeš meze své důvěře ve Mne a Já nekladu meze svým milostem vůči tobě.*

(Pokračování)

NA DOBRÉ CESTĚ

Ruský biskup Josef Werth zastává názor, že vztahy mezi pravoslavnou a katolickou církví se v poslední době zlepšily. Redakce Vatikánského rozhlasu s ním hovořila v Soči, kde se konalo zasedání Ruské biskupské konference na téma Nové směry misijního působení a vztah k ruské pravoslavné církvi. Biskup Werth řekl: „Vztahy jsou dnes lepší než před deseti lety nebo dříve. Dříve nazývala pravoslavná církev setkání s katolíky jako »rozhovory o problémech«. V poslední době sama pravoslavná církev navrhla, aby se setkání označilo za »Skupinu pro spolupráci«. To je velmi dobré znamení.“

Radio Vaticana

Toto je moje misijní území

Naše misijní společenství Rodina Panny Marie dostalo v Roce kněží velkou milost - tři novokněze, ale současně jsme jednoho z našich 44 kněží museli darovat Pánu: 11. ledna 2010 zemřel ve věku 48 let P. Jan František Kirchner z rakouského Niederdorfu. Jeho patronem byl svatý Jan Nepomucký.

P. Jan František Kirchner (11. 5. 1961–11. 1. 2010) strávil svoje dětství se svým bratrem – dvojčetem – a dalšími osmi sourozenci v krásném tyrolském hospodářství. Jako 11letý ztratil otce a před rokem i matku.

Po skončení studia na zemědělské škole v Rotholzi s radostí pracoval na rodinném statku a staral se o půdu i o dobytek, o všechno, co velmi miloval. Ale již tehdy prožíval vnitřní hledání. Nakonec odešel na několik

P. Jan při adoraci

let do Ekvádoru, kde pracoval v rámci programu pomoci rozvojovým zemím. Tam se mnoho modlil a rostla v něm touha vykonat pro Boha něco více. Už předtím přemýšlel o tom, stát se knězem. Po návratu do Tyrolska poznal společenství Rodina Panny Marie a po nějaké době do něho vstoupil.

Po studiu na Lateránské univerzitě v Římě ho biskup Pavol Hnilica 8. září 1994 v rožňavské katedrále vysvětil na kněze. Po slavné primici v Niederdorfu to novokněze táhlo na Východ. Už dávno toužil po tom, odejít na misie do Ruska.

Tak se P. Jan dostal do Baškortostánu, kde jsou podobně jako v Tyrolsku úrodné louky. Hor rodného kraje se ovšem musel zřít. *Toto je moje misijní území, zde jsem šťastný*, říkal mladý misionář, který jako „vesničan“ byl vděčný, že může působit v rusko-německé vesnici Alexejevka a jejím širokém okolí a nikoliv

v milionovém městě Ufa. Ročně procestoval až 50 000 km, aby tak vyhledával své ovečky, posloužil jim svátostí a přinášel smíření, kterému přikládal velký význam a za které se modlil a přinášel oběti. Žádná cesta se mu nezdála příliš dlouhá, když šlo o duše.

P. Jana měli všichni rádi, nejen staří, kteří toho v životě mnoho vytrpěli a celých šedesát let neviděli kněze, ale i mladí, se kterými stále něco nového podnikal. Především měl rád kolem sebe děti. Ke všem byl dobrotivý, uměl naslouchat a potěšit jako skutečný otec. A tak se postaral o to, aby i jeho farníci měli vlastní kostel.

Sám vždy horlivě přiložil ruku k dílu, když bylo třeba něco udělat. Dnes stojí v Alexejevce pěkná misijní stanice, kde P. Jan pohostinně poskytoval přístřeší ministrantům a mladým v čase tábora nebo řeholním sestrám pro duchovní cvičení. Tento tyrolský misionář, který hrával na harmoniku, s chlapci stavěl betlém a v zimě brával děti na běžky, nejvíce času trávil před Nejsvětější svátostí a při modlitbě růžence. Z Eucharistie čerpal vnitřní sílu a světlo v hodinách duchovní tmy.

Na podzim 2009 během mše svaté ztratil náhle vědomí. Následovala lékařská vyšetření a léčba na Západě, ale zdravotní stav se nezlepšoval, naopak rapidně se zhoršoval. Vždy skromný a slábnoucí P. Jan,

P. Jan František Kirchner

kteří nikdy nikomu nechtěl být na obtíž, prohlásil: *Jsem připraven na všechno, všechno přijímám! Všechno obětují za misii, všechno, co mi Ježíš ve své lásce svěří.*

Později, když mu lékaři sdělili diagnózu „rakovina“, P. Jan už velmi trpěl a často opakoval: *Chci potěšit Ježíše, chci mu pomáhat.*

Až do poslední hodiny vedl hluboce kněžský život. I při velkých bolestech rád zvedal ruce a uděloval požehnání a v horečce se staral o svoje děti v misii. Stále se chtěl modlit, a když už hodně zeslábl, modlil se s námi potichu.

Smrtelně nemocný misionář se ještě na Vánoce mohl potěšit z dopisu, který přišel z Alexejevky, a přečetl si, že na půlnocní mši svaté bylo tolik lidí jako nikdy předtím a téměř všichni přistoupili ke svaté zpovědi. Každý se na něho ptal a všichni se za něho modlili. 11. ledna 2010 v nemocnici Natters v Rakousku krátce před půlnocí P. Jan navždy usnul. Odešel rychle, bez agonie, zcela tiše a pokojně. Jeho duchovní otec P. Paul Maria Sigl byl u něho.

Devatenáctiletý Rodion, kterému byl P. Jan osm let duchovním otcem, řekl po jeho smrti sestrám v Alexejevce: „O Letnicích 2003 jsem spolu se svou babičkou Ninou přijal svátost křtu. Na tento den nikdy nezapomenu. Když jsme přijeli autobusem z Novonikolska do Alexejevky, babička, která byla ochrnutá, zůstala v autobuse. Tu přišel z kostela P. Jan, měl už na sobě albu a štólu, a jako by to byla samozřejmost, vzal babičku do náruče a odnesl ji do kostela přímo do první lavice. Když si na něho teď vzpomenu, mám vždy před

P. Jan František Kirchner

sebou obraz kněze s babičkou v náručí.“

Na P. Jana Františka Kirchnera vzpomíná jeho biskup Mons. Clemens Pickel:

P. Jan přišel do Ruska v roce 1994. Tehdy jsme se setkávali tak čtyřikrát do roka, pokaždé na dva dny. Naše oblast se nazývala Volžský děkanát. Žilo zde devět zahraničních kněží na území dlouhém 2000 km. Velmi mě těšilo, že dědinka Alexejevka měla vlastního kněze. Byla to dědinka, kde mi v září 1991 jedna stařenka řekla, že zde byl kněz naposledy před 61 roky.

Když si na P. Jana vzpomenu, vždy mě napadá, že to byl tichý člověk, i při našich děkanských setkáních. Nebyl však „nezaujaty“, naopak, vždy naslouchal, ale mluvil jen tehdy, když to pokládal za potřebné. Jeho ticho bylo ticho duchovního člověka. Ne všichni duchovní to vedou. Uměl se modlit.

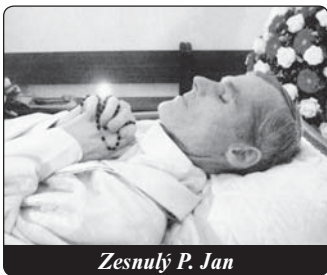
To, že vydržel v dědině na konci světa tak dlouho, svědčí o jeho vnitřní síle. Jiní přišli a odešli. V celém biskupství byl služebně „nejstarší“, prožil zde 15 let. Ruský jazyk nebyl pro něho lehký. Ale miloval svou farnost a obyvatele dědinky. To bylo důležité a přinášelo to požehnání. Zřídka jsem se setkal s knězem tak přísným k sobě. Právě proto si našel čas pro všechno potřebné: pro chudé, děti, ekumenu, stavbu, společenství i modlitbu.

Když jsem měl být v roce 1998 vysvěcen na biskupa a k volžskému děkanátu byl přidělen ještě kavkazský děkanát, plocha jako Portugalsko, Španělsko, Francie a Německo dohromady, přemýšlel jsem, kteří dva kněží by mě měli při svěcení provázet. Je to významný liturgický zvyk. Po le-

vém boku jsem chtěl kněze z kavkazské diecéze a po pravém boku mě provázel P. Jan.

Když začal něco stavět, vždy mi vysvětlil svoje plány. Když jsem něco namítal, přijal to pokorně, tak tiše a upřímně, že mě moje námitky nakonec mrzely.

Přesně si vzpomínám, kdy jsem naposled plakal. Kdy to bylo předtím, si nevzpomínám. Bylo to 8. ledna, když mě P. Paul Sigl vyzvedl na nádraží v Innsbrucku a zavedl do krajské nemocnice k P. Janovi. Teprve když jsem ho spatřil, připustil jsem, že umírám. Zareagoval, když mu P. Paul řekl, že jsem přišel. Nedokázal už ke mně otočit ani zrak. Když jsem mu vyprávěl, kdo všechno se za něho modlí, poznal jsem na jeho tváři radost a vděčnost. Mezitím P. Paul a jeho bratři a sestry odešli a nechali mě s nemocným samotného. Byl jsem za to vděčný. Chtěl jsem se s P. Janem ještě jednou pomodlit. I on to pochopil, a tak jsme začali: Otče náš, jenž jsi na nebesích... Tu jsem se rozplakal jako dítě před naším Otcem, jeho i mým. P. Jan – je – mým bratrem... Zastavil jsem se jen krátce a pokračoval až do konce. Pane, daroval jsi mi dobrého bratra! Pane, jsi

Zesnulý P. Jan

tak dobrý! Pak jsem zase všechny zavolal. Další den jsem P. Janovi udělil pomazání nemocných. Byl již v bezvědomí. Za šest dní jsme sloužili před jeho rakví rekvíem. Byli jsme smutní, ale plní naděje. A důvěry.

Matko, miluji tě. Navždy ti zasvěcují své kněžství – z lásky. Moje úmysly jsou tvoje úmysly, tvoje úmysly jsou moje úmysly. Vezmi si mou nicotu a udělej z ní, co se ti líbí. Amen. (Osobní modlitba P. Jana ze 7. října 2009)

Překlad -lš-

Hypotézy o stopách nápisů na Turínském plátně

Analýza reprodukcí fotografií TP ukazuje stopy znaků, které je možno označit za písmena. Paleografická a filologická interpretace ukazují na údaje týkající se odsouzení a ukřižování Ježíše. S Barbarou Frale rozmlouvá autor.

V roce 1978 zkoumal chemik Pietro Ugolotti negativ fotografie plátina pořízený před rokem a všiml si určitých znaků: vypadaly jako zajímavé skvrny s geometrickou přesností orientované všechny jedním směrem vedle sebe, takže připomínaly znaky abecedy seřazené do skupin. Budily dojem, že spolu tvoří slova. Vědec si tedy vyžádal nové negativy, a když zvýšil jejich kontrast, požádal o analýzy jednoho experta na antické nápisy, profesora Alda Marastoniho z Katolické univerzity v Miláně. Ten potvrdil Ugolottiho intuici a dodal, že je to styl písma velmi starého charakteru, spadající do římské doby. Ale v dalších letech probíhaly karbonové testy a otázka nápisů zůstala stranou.

Teprve v roce 1994 se Marcel Alonso a Eric de Bazelaire, členové pařížského Centre International d'Etudes sur Linceul de Turin rozhodli, že předloží otázku znovu ústavu Institut d'Optique théorique et appliquée d'Orsay a obrátili se na Andrého Mariana, experta na technologie rozpoznávání vymazaných a pouhým okem neviditelných zápisů ve znovu použitých kodexech. André Marion a Anne-Laure Courage publikovali výsledky v roce 1998 a díky také počítačové analýze potvrdili, že na plátně jsou skutečně stopy nápisů.

Jsou umístěny kolem tváře a jeví se na plátně jako sekvence řeckých, latinských a hebrejských písmen. Písmena nebyla provedena přímo na plátně, ale pravděpodobně na svících přitisknutých k plátnu, jejichž kontury se jevíly viditelné i pouhému oku. Stopy jsou výsledkem reakce nějakého inkoustu a celulózy na lnu rubá-

še. Nápisy se přenesly na tu stranu plátina, která přiléhala k tělu. Litery jsou zobrazeny v převráceném smyslu a pořadí, tak jak se přenesly z protilehlé předlohy. Na TP není pouhým okem vidět takřka nic, ale na negativu a ještě lépe v trojrozměrném zobrazení, které bylo realizováno později, je možno litery rozeznat.

Historička Barbara Frale věnuje těmto nápisům knihu *La Sindone di Gesù Nazareno* a představuje tak první komplexní interpretaci. Tato vědkyně pracuje v Tajném vatikánském archivu. Poskytla nám tento rozhovor.

Paní doktorko, čím začal tento váš výzkum?

Protože jsem prakticky stále v kontaktu se středověkými spisy, měla jsem ihned dojem, že stopy, které se objevily na plátně, nejsou z pozdního středověku, ale musí být mnohem starší. Vycházela jsem z myšlenky, že se jedná o svitky položené kolem tváře, aby oslavovaly Rubáš jako relikvii. Ale od toho jsem musela ihned upustit, protože podobných středověkých cedulí mám mnoho a při jejich srovnání je na první pohled zřejmé, že náleží ke dvěma zcela odlišným světům. Ať už karbonové testy tvrdily cokoliv, struktura těchto liter svědčila o formách mnohem, mnohem starších.

V jakém kontextu a ve které době byly napsány?

Nápisy identifikované na TP tvoří celek, ve kterém se k řeckým literám, které jsou dominantní, připojují o něco méně jasné litery hebrejské a jedna jediná latinská. To poukazuje na oblast Středního východu v římské epoše, kdy bylo mnoho textů, ve kterých se k řečtině, kterou používaly úřady, pojily nápisy v místní lidové řeči. Forma písmen svědčí o epoše starokřesťanské (I.–IV. st.), ale příklady, které máme pro srovnání, pocházejí všechny z I. století. Stopy nápisů identifikovaných na TP se podobají svým formátem etiketám umístěným kolem tváře jako vysvětlující titulky. Umístěny jsou tam, kde bylo místo, aniž by se dbalo na krásu a harmonii, jako cedulky, které obsahovaly informace pro určitý účel.

Jaká slova je možno na TP číst?

Po levé straně tváře (pravé na negativu) jsou dvě paralelní sekvence ve vertikálním směru. Jedna z latinských písmen u lícní kosti INNECE(M), další z řeckých písmen NAZAPENOS. Pod bradou je sekvence IHΣOYΣ („Iesus“). U opačné lícní kosti, stále ve vertikální poloze je řecký nápis PEZΩ („rezo“) a poněkud více stranou série řeckých písmen, která Marion a Courage četli jako ΨΣKIA, ale já navrhuji na základě paleografických srovnání, že by to mohlo být ΨEKIA („psekia“). Navíc na čele se objevují izolované řecké litery (ΙϚ), a na pravé straně od NAZAPENOS jsou další tři litery ΑΔΑ („ada“) a jedna litera méně jasná. ▶

HLAS CÍRKVE NEDOSAHUJE K LIDEM

Německá biskupská konference představila studii, kterou zpracoval institut Sinus pro sociologická studia. Respondenty byli výlučně katolíci. Zjišťovalo se, kde se objevuje vazba komunikace mezi církví a společností. V předchozí studii z let 1999–2002 představovala církev v Německu vlivný občanský střed. V současné době je však třeba přiznat, že církev už tento občanský střed nedosahuje tak, jak se očekávalo.

Kath-net

Poselství Královny míru

Drahé děti! S radostí vás všechny zvou, abyste s radostí žili má poselství. Jen tak, děti moje, budete moci být blíže mému Synu. Já si přeji věst vás jediné k Němu – a v Něm najdete pravý mír a radost vašeho srdce. Všechny vás zehním a miluji nezměrnou láskou. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. června 2010

► Jakou je tomu možno dát interpretaci?

Termín PEZω je slovo, které v řečtině v římské době znamená „provést, vykonat“. Mohlo by náležet k nápisu tohoto typu: „já XXX provádím“, což je velmi používaný obrat, často dokonce závazný v různých spisech administrativního charakteru. Výraz INNECE(M) – „k smrti“ se vztahuje velmi explicitně k odsouzení a celý obraz nápisů by mohl mít charakter zápisu zákonného aktu přiloženého k mrtvole v hrobě. V takovém případě může mít své vysvětlení i skupina ΨEKIA.

Jaký smysl mohou mít tato písmena?

Písmena ΨE by mohla představovat konečnou část řeckého termínu οψέ („opsé“) – přísloví, které literárně znamená první světlo večera. V Bibli Septuaginta se tím několikrát označuje první hodina západu slunce, devátá hodina podle starověkého způsobu, čili úřední označení ukončení dne. Skupina KIA, pokud ji čteme správně, by mohla být počátek slova κίασθαι, což je dialektická forma s významem „ležet, být položen“.

A jiná izolovaná písmena?

Pokud je moje úvaha správná, svitek položený na spánku obsahoval datum. Domnívám se že ΑΔΑ odpovídá termínu *adar*, který v hebrejském kalendáři označoval šestý měsíc v roce, na počátku jara, zatímco litery ΙϚ by mohly znamenat číslo 16, což by se vztahovalo k 16. roku vlády císaře Tiberia (stopy tohoto jména jsou patrné na pravém obočí v řecké sekvenci IBEP). Jestliže uvažujeme o hlavním kontextu nápisu, který se nachází u ukřižovaného muže, vynořuje se zajímavá skutečnost, která osvětluje celý výzkum.

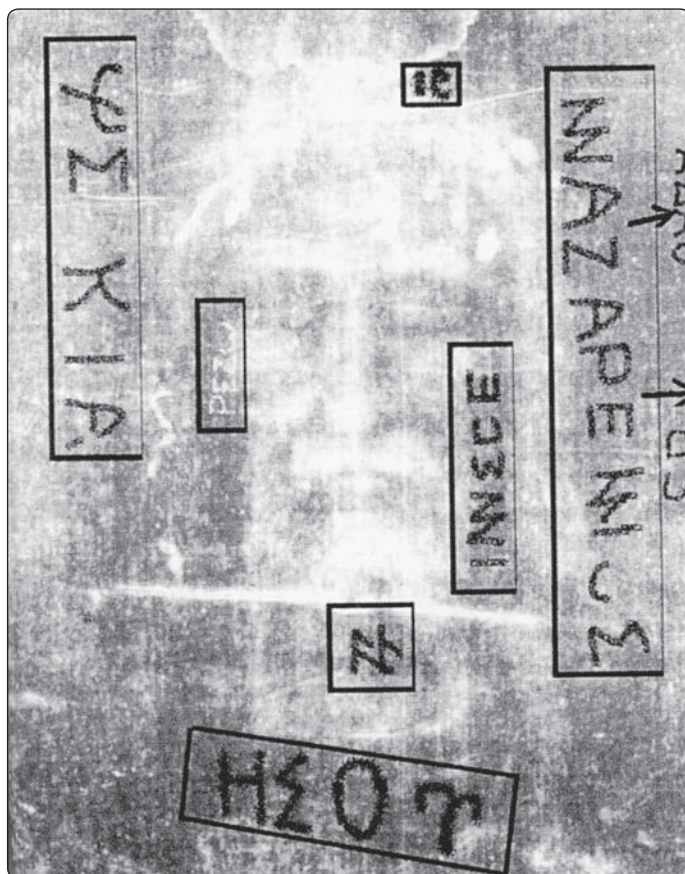
O co se jedná?

U Židů odsouzených k smrti byla po určité dobu zakázána možnost být pohřben v ro-

dinném hrobě. Jejich mrtvoly se musely podrobit určitému obřadu, aby byly zbaveny nečistoty, které na ně uvrhla jejich vina. *Tosefta*, traktát, který obsahuje staré rabínské texty, říká: „I kdyby to byl Král Králů, jako popravený nepůjde do hrobky svých otců, nýbrž bude mít veřejný pohřeb stanovený soudem.“ Zákonná lhůta potřebná k očištění od poskvrny byla 12 měsíců a odpovídala ideální době rozkladu těla. Po uplynutí této doby mohly být kosti předány příbuzným, aby je pohřbili v rodinném hrobě. Ve veřejném hrobě musel mít každý pochovaný na sobě nápis, který sloužil k identifikaci pro případ vrácení v následujícím roce. Nápis na TP se jeví jako důsledek této nezbytné identifikace. Syntéza svitků přítomných na plátně by mohla znít: *Ježíš Nazaretský. Poslán na smrt*

v 16. roce Tiberia. Byl pohřben v devátou hodinu.

V podstatě to, co zanechalo na plátně stopy, jeví se tedy jako zpráva, že tento ukřižovaný se jmenoval Yeshua Nazarani, byl popraven na jaře v roce, který by mohl být 16. rokem vlády Tiberia (30 po Kr.), byl zabalen do plátna, jak to vyžaduje Zákon, a opatřen vším podle platných norem, tzn. připraven pro pohřbení v hrobě „synů národa“ podle běžné procedury. Na tělo byly položeny svitky, které obsahovaly nezbytné informace, napsané bez péče o formu a položené kolem obličeje, a nedbalo se přitom o symetrické uspořádání. Toto tělo bylo tedy snato z kříže pod dohledem veřejné správy, která zajistila všechny potřebné doklady. Pak muselo dojít k zásahu, který změnil průběh normálních událostí.

Ale tento zákon platil pro všechny odsouzené k smrti. Proč nebyl Ježíš uložen do veřejného hrobu jako jiní?

Když srovnáme zprávy evangelii a archeologická data i dějiny judaismu I. století, musíme připustit, že je zde nějaká nesrovnalost. Je však také pravda potvrzující „mimořádný postup“, který vyvolal vážený člen synedria Josef z Arimatie, jenž ve chvíli Ježíšovy smrti intervenoval u Piláta a „žádal o tělo“. To znamená, že aniž by porušil normu, která zakazovala pohřbit popraveného v rodinném hrobě, byla učiněna výjimka vznešeným osobám, které chtěly svého Mistra pohřbit slavnostně.

Jsou na TP náznaky „slavného“ pohřbu muže v plátně?

Je to již samo provedení plátna. Tělo muže z TP je zavínuto do plátna, jak to předpokládá obyčej u „synů národa“, ale plátno je obzvláště vzácné: má to zvláštní strukturu lněných vláken, odlišnou od běžně užívané a odpovídající tkanině závěsů na výzdobu chrámu nebo obřadních rouch nejvyššího kněze. Nevíme přesně, jaké byly obyčeje judaismu v takovém případě, ale je možné, že bohaté soukromé osoby si mohly odkoupit role vzácné tkaniny určené pro liturgické účely. Tělo ukřižovaného nebylo ani umyto, ani pomazáno a bylo pohřbeno nahé, jak to bylo předepsáno pro popravené.

Současný stav výzkumu tedy vyžaduje prohloubení poznatků o nápisích přítomných na TP?

Určitě. Ve své knize představuji hypotézu, kterou nabízím dalším vědcům k hlubšímu ověření. Především je třeba zkoumat podrobněji snímky pořízené v roce 2002, když byly odstraňovány záplaty z otvorů po požáru v roce 1532. Za druhé je třeba zkoumat další reprodukce pořizované během obnovy plátna, zvláště ty, které byly pořízeny s použitím fluorescence.

Z 30giorni 4/2010 přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

se jim v důvěře, že také u nich najde bezmeznou lásku, něhu, starostlivost a bezpečí.

Jsou to pro kněze také slova velké naděje. Tak jako Ježíš zcela důvěřuje lásce a věrnosti svých kněží, tak je také ujišťuje, že i oni se mohou plně a bezvýhradně spolehnout na svého Mistra. Ten, kdo se jim odevzdává do jejich rukou ve způsobách jako nemohoucí, nepřestává být všemohoucí Pán, skrze něhož všechno bylo stvořeno a bez něhož nepovstalo nic z toho, co povstalo. Vybral si je jako vyvolené nástroje, aby skrze ně trvale uskutečňoval své velké dílo spásy. Odevzdává se jim také jako všemohoucí Milosrdenství a vyznává se jim ze své nepřekonatelné slabosti smilovávát se a odpouštět, aby toto Otcovo odpuštění zde na zemi zosobňovali, přinášeli a zprostředkovali všem lidem, a tak posvěcovali svět, ale aby ani sami nikdy neztráceli důvěru, a kdykoliv sejdou z jeho cesty, vrátili se kajícím do jeho otevřeného a milujícího Srdce.

Jsou to slova posily, aby nikdy nebyli malověrní. Pán je se svými věrnými i v největší bouři a v nejtemnějším údolí. Tam, kam je posílá, nikdy se nenamáhají marně. Ježíš chce ve svých kněžích žít jako Člověk i jako Bůh, a to znamená, že i v nich chce nacházet jednotu se svým Otcem a Duchem Svatým. Kněží jsou tedy pozdviženi až do lůna samotné Trojice. Byli pomazáni Duchem Svatým, aby ve výkonu své služby uplatňovali moc božské Trojice. S úctou k tomu, koho pro své vyvolení představují, musí růst i jejich úcta k sobě samým: oni nežijí již sobě ani pro sebe, ale jejich život je životem v Kristu, který jediný je pramenem a důvodem jejich nejvyšší důstojnosti.

Být druhým Ježíšem ovšem neznamená být jeho dvojníkem, který ho jakoby zastupuje a představuje tam, kde není

osobně přítomen. To by nebyla svatá služba, ale pouhý podvod. Kněz je druhým Ježíšem proto, že se mu dal k dispozici tak, že se zcela sjednotil s ním a jeho vůlí, aby bylo všem zřejmé, že je prostoupen jeho svatostí, a aby všichni cítili a chápali, že se s ním a v něm k nim sklání sám Pán, aby jim na svém knězi ukázal tvář svého Otce. „Budete mými svědky až na konec země.“

Pán Ježíš ovšem současně ukazuje na to, že toto jejich postavení a poslání je předmětem závidění a nenávidění Božího nepřítelů, a proto budou vždy cílem jeho nejpodlejších útoků. Není pro ďábla většího triumfu, než když se mu u Ježíšova kněze podaří dosáhnout toho, čeho nedosáhl, když pokoušel samotného Pána.

Příležitost k tomu mu otvírají samotní kněží. Pán Ježíš si trpce stěžuje, že kněží nejsou ve svém kněžském přesvědčení proniknuti tím, čím sami jsou, že nerespektují svou důstojnost, a tím ani nerespektují Krista, jediného, kdo je hoden veškeré úcty. Jestliže zapominají na pravý zdroj a důvod veškeré své důstojnosti, zapominají také na svou povinnost vzdávat Bohu díky a slávu svou svatostí a tím, že k němu přivádějí mnoho duší, které jim Otec svěřil. Jelikož jsou jeho, nejsou ze světa, tak jako On není ze světa. Tento jejich specifický nadpřirozený charakter se nejen nemá ztrácet v osobnosti a chování kněze, ale měl by naopak být zcela zjevný, měl by vyzařovat a být tak současně pro kněze i štítem proti nástrahám Satana.

Tento jejich „původ“, novou „nadpřirozenou příslušnost“ vyjadřoval kdysi výrazně kněžský šat. Když bylo o někom řečeno, že „odložil kněžský šat“ nebo že „pověsil kleriku na hřebík“, znamenalo to totéž, jako že zradil a opustil své povolání. Znamením „neodložitelosti“ duchov-

ního stavu a bezvýhradné příslušnosti a zasvěcení Bohu byla kdysi tonzura, vyholené kolečko na temeni hlavy, znamení příslušnosti k Nejvyššímu. Všechna tato vnější znamení a symboly ustavičně připomínaly knězi: vše, co konáš a mluvíš, máš konat in persona Christi.

Kněžský šat je proto také i v našich představách nerozlučně spjat s postavami svatých kněží. Umí si někdo svatého Jana Boska nebo svatého faráře arského nebo svatého otce Pia představit v civilu? Není to jen věc zvyku. Celá bytost a osobnost těchto světců je tak povznesena nad všechno „civilní“, že si ani neumíme představit situaci, kdy by se mohli cítit lépe bez svého duchovního šatu. Oni se nikdy nepotřebovali ztratit v davu, naopak, celou svou existencí přiváděli pozornost k tomu nanejvýš nezbytnému, co je nad vším civilním a bez čeho tento svět nemůže vůbec dosáhnout svého cíle.

Ačkoliv mnoho kněží udělalo všechno pro to, aby se světu raději ztratili z očí, neunikly nakonec pozornosti světa důsledky toho, jak se vzdálili od Ježíše: těmito důsledky jsou právě jejich nepravosti. Ocítáme se tváří v tvář skutečnosti, že v představách těch, k nimž Otec své kněze posílá, nejsou již kněží zosobněním Boží svatosti, ale naopak jejího úplného opaku. Ti, kteří mají „svým dobrým chováním umlčovat nevědomost nerozumných lidí, nezachovali se jako Boží služebníci“. Ale přímo smrtelnou ranou na těle Církve je skutečnost, že místem hříšné ohavnosti a haněbnosti, kterou zavrhuje i tento svět, třeba že tak činí i pokrytecky, se stala právě ta místa a ta prostředí, kde se měly klást základy kněžské svatosti, kde měli být mladí muži tak uchvácení Ježíšovou čistotou, svatostí a láskou, že pocítí neodolatelnou touhu ho následovat, kam-

koliv půjde. Hygienická opatření proti tomuto moru musí vzít přísně v potaz hned několik generací těch, kteří spolu s kněžským dorostem vychovávali i ty, kteří je měli jako „druhý Kristus“ formovat k obrazu kněžské svatosti. Je třeba vzít velmi přísný metr na všechny reformní kroky a opatření, které se staly velkou populární samozřejmostí, ačkoliv o nich není v koncilních dokumentech ani slovo, a u jejichž kořene nestojí snaha po prohloubení víry, zbožnosti a opravdové svatosti, ale arogantní a pyšný liberalismus, vnitrocírkevní volnomyšlenkářství, které sledují nenápadně, ale systematicky vytlačování Boha člověkem. Křesťanské kořeny v Evropě nenahodali ateisté, ale ti, kteří jsou odpovědní za zdravou půdu pro zdravé kořeny.

Co je možno postavit proti této katastrofální ztrátě důvěry a dobré pověsti? Jedině opravdovou svatost kněží podle Ježíšova a Mariina Srdce. Kde ji vzít? Kde je u nás a vůbec na Západě taková líheň, ze které můžeme oprávněně očekávat příliv tak potřebných svatých kněží?

Existují dvě světla naděje. V exercičním domě v Collevallenza se konaly výroční exercicie kněží Mariánského kněžského hnutí. Nejpodnětnější a nejradostnější skutečností tohoto shromáždění kněží a biskupů doslova z celého světa byla nápadně početná účast nadšených, horlivých mladých kněží a seminaristů z tzv. třetího světa: z Ukrajiny, Koreje, Afriky, Latinské Ameriky.

A druhým světlem naděje je společnost kněží, kteří vyrostli přímo z toho pramene, který Pán svěřil Conchitě Armidě: je to kongregace Misionářů Duha Svatého.

Spojme se ve vroucí modlitbě, aby se v této kritické době naplno ujali díla, ke kterému je Pán Ježíš povolal. Je čas, kdy naléhavě potřebujeme zvolit si tu nejlepší stránku a usednout u Ježíšových nohou.

-/š-

Pondělí 19. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (584. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Libanonská mise 6:45 Jilovské zlatodoly 6:55 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 7:05 Škola života - expedice včely 7:15 Peru - Cesta slibu 7:35 GOODwillBOY II. (6. díl): Theatre 8:00 Noční univerzita: Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) - Ignác a Františka Muchovi 9:10 Veneto 9:25 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 10:00 Přejeme si... 10:15 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 10:35 Na koberečku (10. díl) 10:50 Cesta k andělům (11. díl): Jan Špilár 11:30 Ekoauto (8. díl) 11:45 Bolek a Lolek (36. díl): Na plázič Polynésie 11:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hrajeme pro hřiště 13:25 Cesty za poznáním: V zemi Mayú a Inkú 14:15 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 15:50 Gustav Fíkka keramik 16:00 Cesty za poznáním: Namib park 16:10 Cesta do Tibetu 16:40 Přejeme si... 16:55 Čteme z křesťanských periodik 17:00 NOEparáda (53. díl): 13. finále 17:25 V posteli chit-chat (2. díl) 18:15 Noeland (5. díl) 18:35 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem [P] 18:45 Putování modrou planetou: Venezuela 19:20 Do vienka dané...: Cech klampiarov Slovenska 19:35 Hornolidečko - Valašská Polanka 19:45 Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečka 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Harfa Noemova II. (3. díl) 20:20 Josef Hlávka 21:00 Na koberečku (24. díl) 21:15 Výstava obrazů Anatolije Ključinského 21:25 Cesty za poznáním: Řím 21:50 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 22:00 Noční univerzita: Pokání a naše úhybné manévry - P. Tomáš Holub [P] 23:00 Vypovězení 23:25 Léta letí k andělům (13. díl): Marek Orko Vácha 23:45 Hrajeme pro hřiště 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 20. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Kennedyho vesmírné středisko 6:15 Otazníky na téma: Okultismus 7:45 Noeland (6. díl) 8:10 V posteli chit-chat (3. díl) 8:55 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 9:05 Svědek naděje (5. díl): Řím [P] 9:35 Zakynthos 10:05 Zapomenutá generace 10:25 Platinové písničky (3. díl): Dechovka 10:55 Octava dies (584. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 11:25 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 11:35 Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? [P] 11:45 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem 11:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Tábor 2007: Benefiční koncert pro Haiti 13:25 Do vienka dané...: Cech klampiarov Slovenska 13:40 Cesty za poznáním: Hongkong 14:05 Josef Hlávka 14:35 Kopec křížů 15:10 Noční univerzita: Pokání a naše úhybné manévry - P. Tomáš Holub 16:10 Kaple v poušti 16:25 Sestry v akci 16:35 Terchova 16:40 Ja som s vami (6. díl): Jesus - Bulhar [P] 16:55 Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš 17:35 GOODwillBOY II. (7. díl): Style 18:00 Na koberečku (24. díl) 18:15 S mojí pratetou 18:25 Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? 18:35 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem 18:45 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězíš! 19:10 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 19:20 Přejeme si... 19:35 Cesty za poznáním: Fés 19:45 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 [P] 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Jako hořčičné zrnko (3. díl) [P] 20:50 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 21:00 Skauting je cesta 21:20 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války [P] 21:50 Čteme z křesťanských periodik 21:55 Rozsievací lásky 22:30 Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových 23:30 Svědek naděje (5. díl): Řím 0:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 0:10 U NÁS aneb od cim-bálu o lidové kultuře (2. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 21. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 6:15 Cesty za poznáním: Socha Svobody 6:25 Čteme z křesťanských periodik 6:30 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 7:00 Přejeme si... 7:15 Pořád jsem to já 7:45 GOODwillBOY II. (8. díl): Mission 8:10 Křížovatky - Sváťa Karásek (3. díl) 8:35 Putování modrou planetou: Venezuela 9:10 Cesta k andělům (11. díl): Jan Špilár 9:50 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 10:00 Chytit vlnu 10:25 Kulatý stůl na téma:

100 let skautského hnutí 12:00 Polední modlitba 12:05 Noční univerzita: Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) - Ignác a Františka Muchovi 13:15 Hornolidečko - Valašská Polanka 13:25 Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečka 13:30 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (3. díl) [P] 14:20 Modlitba za domov 14:35 Do vienka dané...: Cech klampiarov Slovenska 14:50 Stesk 14:55 Cesta do Tibetu 15:25 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 15:45 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 16:00 Jako hořčičné zrnko (3. díl) 16:50 V posteli chit-chat (4. díl) 17:45 NOEparáda (53. díl): 13. finále 18:10 Noeland (6. díl) 18:35 Bolek a Lolek (38. díl): Nešťastné jeptišky 18:45 Cesty za poznáním: V zemi Mayú a Inkú 19:35 Výstava obrazů Anatolije Ključinského 19:45 Jilovské zlatodoly 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Léta letí k andělům (20. díl): Martin Dejdar 20:20 Přejeme si... [P] 20:35 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantu nad Ostravicí 20:40 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 20:50 Škola života - expedice včely 21:00 Cesty za poznáním: Řím 21:25 Libanonská mise 21:35 Octava dies (584. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:05 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 22:15 Noemova pošta 20:10: červenec 23:45 Benefiční koncert pro Haiti 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 22. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Velká mešita Hassana II. 6:15 Klapka s ... (5. díl) 7:15 Noční univerzita: Pokání a naše úhybné manévry - P. Tomáš Holub 8:20 Noeland (5. díl) 8:40 V posteli chit-chat (5. díl) 9:30 Přejeme si... 9:45 Ja som s vami (6. díl): Jesus - Bulhar 10:05 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 10:15 Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš 10:55 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantu nad Ostravicí 11:00 Kaple v poušti 11:15 Harfa Noemova II. (3. díl) 11:35 Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? [P] 11:45 Bolek a Lolek (38. díl): Nešťastné jeptišky 11:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Namib park 12:15 Platinové písničky (3. díl): Dechovka 12:45 Léta letí k andělům (20. díl): Martin Dejdar 13:05 Otazníky na téma: Okultismus 14:35 Svědek naděje (5. díl): Řím 15:05 Zapomenutá generace 15:25 Cesty za poznáním: Hongkong 15:50 Stesk 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 16:10 Rozsievací lásky 16:40 Octava dies (584. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:10 Libanonská mise 17:20 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 17:40 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězíš! 18:05 Cena smíření: O řeholní sestře Sáře [P] 18:15 Jilovské zlatodoly 18:25 Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? 18:35 Bolek a Lolek (38. díl): Nešťastné jeptišky 18:45 GOODwillBOY II. (9. díl): Freestyle 19:10 Sestry v akci 19:20 Terchova 19:25 Skauting je cesta 19:45 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantu nad Ostravicí 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Klapka s ... (5. díl) 21:00 Dekor struktury [P] 21:20 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (1. díl) 22:00 Ja som s vami (6. díl): Jesus - Bulhar 22:20 Kopec křížů 22:45 Čteme z křesťanských periodik 22:50 Josef Hlávka 23:30 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 0:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 0:10 Cesta k andělům (11. díl): Jan Špilár 0:50 Cena smíření: O řeholní sestře Sáře 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 23. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 6:15 Hrajeme pro hřiště 7:35 Pořád jsem to já 8:05 Cesty za poznáním: Řím 8:30 NOEparáda (53. díl): 13. finále 8:55 GOODwillBOY II. (10. díl): Salesians 9:20 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantu nad Ostravicí 9:25 Historie válečného letectví (3. díl): Kroky leteckých sil, Předehra války 9:55 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (3. díl) 10:45 Sestry v akci 10:55 Vypovězení 11:20 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 11:45 Bolek a Lolek (38. díl): Nešťastné jeptišky 11:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 13:40 Octava dies (584. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Platinové písničky (3. díl): Dechovka 14:40 Ja som s vami (6. díl): Jesus - Bulhar

14:55 Modlitba za domov 15:10 Jako hořčičné zrnko (3. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 16:10 Klapka s ... (5. díl) 17:10 Putování modrou planetou: Venezuela 17:45 Chytit vlnu 18:15 Noeland (5. díl) 18:35 Bolek a Lolek (39. díl): Nezvyklý objev 18:45 V posteli chit-chat (6. díl) 19:35 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 19:45 Cesty za poznáním: Socha Svobody 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Kulatý stůl: Putování modrou planetou - Etiopie 21:30 Přejeme si... 21:50 Nedělní čtení (36. díl): 17. neděle v mezidobí [P] 22:15 Noční univerzita: Papiřový Ježíš (Jan 4,25-26) - Ignác a Františka Muchovi 23:25 Křížovatky - Sváťa Karásek (3. díl) 23:50 Jilovské zlatodoly 0:00 Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 24. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 6:15 Léta letí k andělům (20. díl): Martin Dejdar 6:35 Bez hábitu (15. díl): Společnost sester Ježíšových 7:40 Platinové písničky (3. díl): Dechovka 8:10 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (1. díl) 8:55 Noeland (6. díl) 9:20 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znamení zvítězíš! 9:45 JuniorTV Kopřivnice (7. díl) [P] 10:05 GOODwillBOY II. (10. díl): Salesians 10:30 NOEparáda (53. díl): 13. finále 10:55 Do vienka dané...: Cech klampiarov Slovenska 11:10 Cesty za poznáním: Hongkong 11:35 Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? [P] 11:45 Bolek a Lolek (39. díl): Nezvyklý objev 11:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 12:00 Angelus Domini 12:05 Tábor 2007: Benefiční koncert pro Haiti 13:30 Přejeme si... 13:45 Hornolidečko - Valašská Polanka 13:55 Púčinské schodky: Pověsti z Hornolidečka 14:00 Cesty za poznáním: V zemi Mayú a Inkú 14:50 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantu nad Ostravicí 14:55 Pro vita mundi (6. díl): Jan Bartoš 15:35 Skauting je cesta 15:55 Ja som s vami (6. díl): Jesus - Bulhar 16:15 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) 16:25 Klapka s ... (5. díl) 17:25 Kaple v poušti 17:40 Jako hořčičné zrnko (3. díl) 18:25 Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? 18:35 Bolek a Lolek (39. díl): Nezvyklý objev 18:45 Josef Hlávka 19:30 Nedělní čtení (36. díl): 17. neděle v mezidobí 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Cesta k andělům (12. díl): Miluška Voborníková 20:40 Putování modrou planetou: Venezuela 21:15 Setkání u studny (1. díl) - P. ThDr. Michael Slavík [P] 22:00 Rok na Svatém Hostýně [P] 22:50 Přejeme si... 23:05 Kopec křížů 23:30 Nedělní čtení (36. díl): 17. neděle v mezidobí 0:00 Jilovské zlatodoly 0:10 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (3. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 25. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Fés 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení (36. díl): 17. neděle v mezidobí 6:50 Klapka s ... (5. díl) 7:50 Jako hořčičné zrnko (3. díl) 8:40 Cesty za poznáním: Řím 9:05 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantu nad Ostravicí 9:10 Zakynthos 9:35 Čteme z křesťanských periodik [P] 9:40 Sestry v akci 9:50 Terchova 10:00 Chytit vlnu 10:25 Evangelium 10:30 Primiční mše svatá P. Jana Poláka [P] 11:30 Léta letí k andělům (20. díl): Martin Dejdar 11:50 Cesty za poznáním: Kennedyho vesmírné středisko 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2010 12:30 Přejeme si... [P] 12:45 Čteme z křesťanských periodik 12:50 Platinové písničky (4. díl): Dechovka 13:25 Putování modrou planetou: Venezuela 14:00 Křížovatky - Sváťa Karásek (3. díl) 14:25 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 14:45 Nedělní čtení (36. díl): 17. neděle v mezidobí 15:10 Harfa Noemova II. (3. díl) 15:30 Vypovězení 16:00 V posteli chit-chat (6. díl) 16:50 Ve jménu Ježíše (12. díl): Af je biskupem Ambrož! [P] 17:15 Noeland (5. díl) 17:35 Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? 17:45 NOEparáda (53. díl): 13. finále 18:15 Pořád jsem to já 18:45 Cesta k andělům (12. díl): Miluška Voborníková 19:25 Skauting je cesta 19:45 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 19:55 Z pokladů duše: Osobní modlitba 20:00 Octava dies (585. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Verner Collegium: Live in Prague [P] 21:50 Noekreace aneb Vandrování (45. díl) [P] 22:05 Nedělní čtení (36. díl): 17. neděle v mezidobí 22:30 Zapomenutá generace 22:50 Noční univerzita: Pokání a naše úhybné manévry - P. Tomáš Holub 23:55 Cena smíření: O řeholní sestře Sáře 0:05 Modlitba za domov 0:20 Dekor struktury 0:40 Rozsievací lásky 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou **ve dnech 14.-15. 8. 2010 na duchovní obnovu s Janem M. Vianneyem VI. OMRZELOST JE JEDNA FORMA DUCHOVNÍ LENOSTI - O LENOSTI.** Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Ubytování a stravování je zajištěno v Norbertinu. Cena: 480 Kč. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 9. 8. 2010** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Špičkoví profesionální varhaníci se představí posluchačům festivalu **VARHANNÍ DUCHOVNÍ HUDBA VE FILIPOVĚ / GEISTLICHE ORGELMUSIK IN FILIPPSDORF.** Čtvrtý ročník mezinárodního festivalu se uskuteční o letních prázdninách **v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově v okrese Děčín.** Koncerty se konají každou červencovou a srpnovou neděli vždy od 14.00 hod. **Festival probíhá od 4. 7. do 29. 8. 2010.** Při devíti koncertech vystoupí varhaníci z Čech, Německa a Francie. Kromě hudby uslyší návštěvníci i české a německé duchovní slovo. Festival varhanní hudby organizuje občanské sdružení **Arte Musica** z Jiříkova ve spolupráci s Římskokatolickou farností Jiříkov pod záštitou senátora Parlamentu ČR Ing. Jaroslava Sykáčka. Vstup je volný. **Další podrobnosti k festivalu** Varhanní duchovní hudba ve Filipově 2010 sdělí: Jiří Chlum, varhaník v bazilice ve Filipově a předseda Arte Musica, o.s. • kontakt: GSM 602 933 144, e-mail: chlum.varhany@tiscali.cz.

EUCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE			
DATUM	ČAS	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
23. 7.	12:00 - 16:30	sv. Matěje (U Matěje)	Dejvice
27. - 29. 7.	14:00 - 16:15	sv. Ludmily (náměstí Míru)	Vinohrady
30. - 31. 7.	14:00 - 18:00	sv. Jindřicha (Jindřišská)	Nové Město
4. - 7. 8.	9:00 - 17:00	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.)	Nové Město
8. 8.	13:30 - 17:00		
9. - 11. 8.	15:00 - 17:45	Panny Marie Královny Andělu (Loretánské nám.)	Hradčany
15. - 19. 8.	8:00 - 17:00	sv. Ignáce (Karlovo nám.)	Nové Město
24. - 26. 8.	17:00 - 19:00	sv. Anežky České (Roztylské nám.)	Spořilov
1. - 3. 9.	8:00 - 18:00	sv. Benedikta (Karmel)	Hradčany
6. - 9. 9.	8:00 - 18:00	sv. Markéty (Markétská)	Břevnov
12. 9.	10:30 - 11:30	sv. Prokopa (Stadkovského nám.)	Žižkov
14. 9.	12:00 - 16:30	sv. Matěje (U Matěje)	Dejvice
15. a 17. 9.	16:30 - 17:30	Nejsvětější Trojice (U Trojice)	Košáře
22. - 24. 9.	8:00 - 12:00	sv. Václava (Štefánikova)	Smíchov
29. 9. - 2. 10.	13:00 - 18:00	sv. Petra a Pavla (Bohnická)	Bohnice
7. - 9. 10.	15:00 - 17:00	Krista Krále (Kolbenova)	Vysočany
12. - 15. 10.	8:45 - 11:00 15:00 - 18:00	Nejsvětějšího Srdece Páně (nám. Jiřího z Poděbrad)	Vinohrady
16. - 19. 10.	13:00 - 16:30	sv. Tomáše (Josefská)	Malá Strana
19. - 20. 10.	14:00 - 17:00	sv. Fabiána a Šebestiána - kaple fara (Libocká)	Liboc
6. - 9. 11.	12:00 - 17:00	Nanebevzetí Panny Marie (Strahovské nádvoří)	Strahov
10. - 13. 11.	7:45 - 17:30	kaple Panny Marie Andělské (Radimova)	Břevnov
21. 11.	9:30 - 18:00	sv. Václava (Proboštská)	Dejvice
1. 12.	7:00 - 17:00	sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Kobyliské nám.)	Kobylisy
2. - 4. 12.	7:00 - 18:00		
6. - 9. 12.	7:45 - 18:00	Neposkvrněného početí Panny Marie (Ke Strašnické)	Strašnice
28. - 31. 12.	9:00 - 17:00	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.)	Nové Město
1. 1. 2011	13:30 - 17:00		

Liturgická čtení

Neděle 18. 7. - 16. neděle v mezidobí
1. čt.: Gn 18,1-10a
Ž 15(14),2-3a.3b-4.5bc
Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)
2. čt.: Kol 1,24-28
Ev.: Lk 10,38-42
Slovo na den: Nezáleží ti na tom?

Pondělí 19. 7. - ferie
1. čt.: Mich 6,1-4.6-8
Ž 50(49),5-6.8-9.16bc-17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spasu.*)
Ev.: Mt 12,38-42
Slovo na den: Pokolení zlé a nevěrné hledá znamení.

Úterý 20. 7. - nezávazná památka sv. Apolináře
1. čt.: Mich 7,14-15.18-20
Ž 85(84),2-4.5-6.7-8
Odp.: 8a (*Ukaž nám, Pane, své milosrdenství!*)
Ev.: Mt 12,46-50
Slovo na den: Kdo je moje matka a kdo jsou moji příbuzní?

Středa 21. 7. - nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi
1. čt.: Jer 1,1.4-10
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti, Pane.*)
Ev.: Mt 13,1-9
Slovo na den: Přiletěli ptáci a sezobali je.

Čtvrtek 22. 7. - památka sv. Marie Magdalény
1. čt.: Pis 3,1-4a nebo 2 Kor 5,14-17
Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9
Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)
Ev.: Jan 20,1.11-18
Slovo na den: Viděla, že je kámen od hrobu odstraněn.

Pátek 23. 7. - svátek sv. Brigity
1. čt.: Gal 2,19-20
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Jan 15,1-8
Slovo na den: Čistí, aby nesla ovoce ještě více.

Sobota 24. 7. - nez. pam. sv. Šarbela Machlufa nebo sobotní památka Panny Marie
1. čt.: Jer 7,1-11
Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
Ev.: Mt 13,24-30
Slovo na den: Máme jít a plevel sesbírat?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. - 24. ČERVENCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 7.		PO 19. 7.		ÚT 20. 7.		ST 21. 7.		ČT 22. 7.		PÁ 23. 7.		SO 24. 7.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1768	1990	1768	1990	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1433	1611	1769	1990	1666	1883
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1434	1612	1770	1991	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	813	914	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1434	1612	1770	1991	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	706	796	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1435	1613	1780	2001	1669	1886
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1771	1992	1771	1992	1655	1886
Závěrečná modlitba	706	796	1156	1284	1171	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	792	890	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1773	1994	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1773	1994	1236	1372
Závěrečná modlitba	706	796	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1437	1616	1236	1372
Nešpory:														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1435	1613	1774	1995
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1436	1614	1775	1997
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1776	1997	1776	1997
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1436	1614	1777	1999
Ant. ke kant. P. M.	705	796	706	797	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1436	1615	1780	2001
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1778	2000	1778	2000
Záv. modlitba	706	796	706	796	1165	1295	1181	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

OTEC ŠPIDLÍK MEZI NÁMI • HUMORESKY

Michal Altrichter

Svědectví o humoru i o vážných životních epizodách zachycených z bezprostřední blízkosti kardinála Špidlíka.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • Brož., A6, 44 stran, 45 Kč

BŮH VŽDY VĚTŠÍ (DEUS SEMPER MAIOR) • TEOLOGIE EXERCICIÍ PODLE ERICHA PRZYWARY

Karel Říha

Kniha zdařile přednáší duchovní zásady teologa životních paradoxů Erica Przywary. Dosvědčuje, že Bůh je stále větší než naše představy o něm, a to se zasvěceným komentářem k ignaciánským duchovním cvičením.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Váz., přebal, 137x212 mm, 112 stran, 150 Kč*

POUŤ ZA SV. KATEŘINOU SIENSKOU • DO SIENY A ŘÍMA

František Lízna

Deník psaný na pěší pouti z Vyšehorek do Sieny a Říma není pouze cestopisem, ale i svědectvím o osobnosti autora: je z něj zřejmá jeho mužná houževnatost pokořující překážky, soucítění a solidarita s lidmi i zvířaty, citlivá pozornost vůči smyslovým vjemům a smysl pro krásu, mimořádná vnitřní svoboda projevující se nekonvenčním myšlením a jed-

náním, suchý humor na hranici absurdna, hluboká oddanost církvi i kritičnost vůči ní, především však celou jeho bytost prostupující samozřejmá, sebevědomá a sugestivní zbožnost. Kniha obsahuje bohatou černobílou přílohu s fotografiemi a dalšími dokumenty.

Cesta • Váz., 135x200 mm, 140 stran, 148 Kč

SLUNCÍ VSTRČÍC

Pavel Švanda • Výbor z pozůstalosti uspořádal Ivo Ondračka

Výbor z literární pozůstalosti je průřezem z pěti let tvorby tragiky zesnulého začínajícího spisovatele Pavla Švandy (1959-1981), jehož prastrýcem byl kardinál Špidlík. Zahrnuje ukázky z řady prací - úvahy, povídky, eseje, básně, dopisy, i sny, které Švanda považoval za součást literatury. Nejrozsáhlejší (ale také krácenou) částí je *Italský cestopis* - svěží pohled na kapitalistickou cizinu. Tematicky převládají úvahy o současné společnosti a náboženství. Hravé a studentské recesivní práce přecházejí do vážnějšího tónu, spojeného s pocitem vlastního ohrožení. Pozůstalost vrcholí ve vyznání osobního vztahu a rozhodnutí jít cestou vlastního svědomí. Poslední práce nejsou dokončeny. Kniha vtahuje čtenáře do doby počátku 80. let 20. století, ale soustřeďuje se na témata stále živá - partnerské vztahy, otázku svědomí, vztah k civilizaci, mezilidské vztahy.

*Nakladatelství Ondračka
Váz., 152x215 mm, 112 stran, 225 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.